

De spiritibus (excerpta)

ΛΕΞΙΚΟΝ ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΕΚΛΕΓΕΝ ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΡΥΦΩΝΟΣ, ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ, ΘΕΟΔΩΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΕΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΙΣ ΑΝΤΙΒΛΗΘΕΝ ΚΑΙ ΟΡΘΩΘΕΝ.

Το Α πρὸ ἑαυτοῦ ψιλοῦται ἀεί. οἶον, ἀαρών. Ααπτος, ὁ ἀπροσπέλαστος, καὶ οὐ μὴ δύναται τις ἄψασθαι. Τὸ Α πρὸ τοῦ Β, εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Β τὸ Ρ, ψιλοῦται. οἶον, ἀβειρῶν. ἀβιμέλαχ. ἄβαρις. ἄβυδος. καὶ τὰ λοιπά. τὸ μέντοι ἀβραάμ. καὶ ἀβράμιος. καὶ ἀβρός. ἀβρότης. ἀβρότονον. ἂ πάντα ἀπὸ τοῦ ἀβρός γίνεται, καὶ ὅσα ἐκ τούτου, δασύνονται, ὅτι ἐπάγεται τῷ Β τὸ Ρ. σεσημείωται ἐν τούτοις τὸ Ἀβρότη νύξ, ἐν ἧ βροτὸς οὐ πορεύεται. καὶ Ἀβροτάζω, τὸ ἀμαρτάνω, κυρίως δὲ, τὸ βροτοῦ ἀποτυγχάνω· τοῦ Α κατὰ στέρησιν ἐπὶ τούτων λαμβανομένου. καὶ Ἀβρομοι, οἱ πολύηχοι, τοῦ Α κατ' ἐπίτασιν λαμβανομένου, ἢ κατὰ στέρησιν, ἡγουν οἱ βρόμον μὴ ἔχοντες. Τὸ Α πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται. ἄγαν. ἀγείρω. ἀγορά. Ἄγνος, τὸ φυτόν. τὸ μέντοι Ἄγνος, ὁ καθαρὸς. καὶ ἄγιος. 189 καὶ ἀγιάζω. καὶ ἀγιωσύνη. καὶ ἀγνίζω. καὶ ἀγνισμός. καὶ ὅσα ἐκ τοῦ Ἄζω ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ σέβομαι, τὴν δασεῖαν φυλάττουσιν. Τὸ Α πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται. ἀδάμ. ἄδωνις. ἀδελφός. Ἀδριάς, κόλπος θαλάσσης. πλὴν τοῦ ἄδης. ἀδρύνω. ἀδρό της. τὸ μέντοι Ἀδριάς † παρ' Ὀμήρῳ δασύνεσθαι φησὶν Ἡρωδιανὸς, ἐν δὲ τῷ Καθόλου ψιλοῦσθαι. Τὸ Α πρὸ τοῦ Ε ψιλοῦται. οἶον, ἀεί. ἀετός. Ἄελλα, ἡ συστροφή τοῦ ἀνέμου. Ἀερόπη, κυρίως. ἀένναον. ἀέριον. Τὸ Α πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. Ἄζω, τὸ ξηραίνω. ἐξ οὗ καὶ Ἄζαλέος, ὁ κατάξηρος. καὶ Ἄζαρίας, κύριον. Ἄζωτος, πόλις. πλὴν τοῦ Ἄζω, τὸ σέβομαι, καὶ θαυμάζω. ἄζομαι. ἀζόμενος. Τὸ Α πρὸ τοῦ Η ψιλοῦται. οἶον, Ἀήτης, ἄνεμος. ἀηδών. καὶ τὰ ὅμοια. Τὸ Α πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται. οἶον, Ἄθως, ὄνομα ὄρους, οὗ ἡ γενικὴ, ἄθω· ὡς ὁ κάλως, τοῦ κάλω· καὶ ὁ ἄπρως, τοῦ ἄπρω· καὶ ὁ ταῶς, τοῦ ταῶ. Ἀθῶς, ὁ ἀζήμιος. ἀθηνᾶ. ἀθροίζω. ἀθηρηλοιγός. καὶ τὰ λοιπά. Τὸ Α πρὸ τοῦ Ι ψιλοῦται. οἶον, Ἀΐδης, ὁ ἄδης. Ἀΐσσω, τὸ ὀρμῶ. Ἀΐω, τὸ ἀκούω. Αἰστώσαι, τὸ ἀφανίσαι. καὶ τὰ λοιπά. Τὸ Α πρὸ τοῦ Κ ψιλοῦται. ἀκοή. ἄκμων. ἀκόνη. Ἀκαλήφη, εἶδος βοτάνης, ἢ λεγομένη κνίδη. Ἀκωκή, ἢ κεφαλὴ τοῦ βέλους. καὶ τὰ λοιπά. Τὸ Α πρὸ τοῦ Λ, ἢ ἐνὸς ἢ δισοῦ, ψιλοῦται. οἶον Ἀλῶ, τὸ πλανῶ. Ἄλη, ἢ πλάνη. Ἀλήτης, ὁ πλανήτης. Ἀλίτης, ὁ ἀμαρτωλός. καὶ ἀλιτρός. Ἄλυδις †, ἀντὶ τοῦ ὀμοῦ. Ἀλδήσκω, τὸ αὐξάνω. ἄλλος. καὶ ὅσα ἐξ αὐτοῦ. ἀλλοῖος. ἀλλοδαπός. ἀλλότριος. ἀλλόκοτος. ἀλλᾶς, ἀλλᾶντος. πλὴν τοῦ Ἄλς, ὃ θηλυκῶς μὲν λεγόμενον σημαίνει τὴν θάλασσαν, ἀρσενικῶς δὲ τὸ ἄλας. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, Ἀλίτης, ὁ θαλάσσιος. Ἄλιος, ὁ μάταιος, καὶ ὁ θαλάσσιος. ἀλουργίς. ἄλμη. ἀλιεύς. Ἀλικαρνασός, πόλις. καὶ ἀλίασος. ἀλιάρτος. Ἀλιζῶνες, ἔθνος, ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τῆς ἀλὸς περιζωννύεσθαι. Ἀλυκόν, τὸ ἀλμυρόν. Ἀλίζω, τὸ ἄλατι πάσσω. σὺν τούτοις καὶ τὰ ἄθροισμα σημαίνοντα. Ἄλις, ἀντὶ τοῦ δαψιλῶς, καὶ αὐτάρκως. Ἀλίζω, τὸ 190 συναθροίζω. καὶ Ἄλως, τὸ ἀλώνιον. σὺν τούτοις καὶ Ἀλῶ, τὸ κρατῶ. ἄλωσις. ἀλωτός. ἀλίσκω. ἄλυσις. σὺν αὐτοῖς καὶ τὸ Ἄλλομαι, διὰ δύο λλ, ὃ σημαίνει τὸ πηδῶ, καὶ ἀλλόμενος. καὶ Ἄλμα, τὸ πήδημα. Ἄλμα δὲ, τὸ ἄλσος, ψιλοῦται, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων, Ἰν' ἄλμαθ' ἵππου † καὶ χαμευνάδος μόροι. καὶ τὰ ὅμοια. τὸ μέντοι Ἄλτο, ἀντὶ τοῦ ἐπήδησεν, ὡς καὶ Ὀμηρος, ἄλτο χαμᾶζε, ψιλοῦται. τὸ Ἀλετρίβανον, εἰ μὲν παρὰ τὸ τὸς ἄλας τρίβειν ἐτυμολογεῖται, δασύνεται· εἰ δὲ παρὰ τὸ Ἀλεῖν, ἡγουν ἀλήθειν καὶ τρίβειν, ψιλοῦται. λέγεται δὲ καὶ ἀλότριψ. Ἄλκυών, ἐκ τοῦ ἐν ἀλί κύειν ἐτυμολογεῖται, ὅμως ψιλοῦται, διὰ τὸ ἐπάγεσθαι τὸ Κ.

Ἄλεα, ἡ θερμασία, δασύνεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν δὲ τῷ Κα θόλου ψιλοῦται· σὺ δὲ ψίλου κατὰ συνήθειαν. Ἄλυς, ποταμὸς, ὅθεν καὶ ἀλύτη, ψιλοῦται. ὡς καὶ Ἀλύτης, πολλὴν γὰρ χώραν περιτρέχει· τινὲς δὲ δασύνουσιν, ἀλυκὸν ὕδωρ λέγοντες ἔχειν αὐτόν. Ἄλυς δὲ, ἡ ἀδημονία, παρὰ πᾶσι ψιλοῦται. 20 Ἄλλως 20. Τὸ Α πρὸ τοῦ Λ, ἐπαγομένου συμφώνου τῆς πρώτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων, ἢ τῆς δευτέρας, ἢ τῆς τρίτης, ψιλοῦται. οἶον, Ἄλπεις, ὄνομα ὄρους ἐν Ἰταλία. Ἀλφειὸς, ποταμὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ. ἀλγηδών. Ἀλκή ἡ δύναμις. Ἀλδήσκω, τὸ αὐξάνω. Ἀλθαία, εἶδος βοτάνης. καὶ Ἀλθαίνω, τὸ θεραπεύω. ὅθεν τὸ Ἀλκυών, ὄνομα ὀρνέου τινὸς ἐν τῇ θαλάσσει τίκτοντος, εἰ καὶ παρὰ τὸ ἐν τῇ ἀλί κύειν ἐτυμολογεῖται, ἀλλ' ὅμως ψιλοῦται, διότι ἐπάγεται τὸ Κ. ὡσαύτως καὶ τὸ ἄλτο. καὶ τοῦτο δείκνυσιν ἡ συναλοιφή. φησὶ γὰρ Ὅμηρος ἐν τῇ Φῖ ῥαψωδίᾳ τῆς Ἰλιάδος, Ἀστεροπαίω ἐπᾶλτο κατακτάμενοι μενεαίνων. Τὸ Α πρὸ τοῦ Μ, ἢ ἐνὸς ἢ δισοῦ, ψιλοῦται. οἶον ἄμνος. Ἀμύνω, τὸ βοηθῶ. καὶ Ἀμύνομαι, τὸ τιμωρῶ. ἀμείβω. Ἀμῶ, τὸ θερίζω. Ἄμη, ἡ δρεπάνη. τινὲς δὲ δασύνουσι τὴν ἄμην, ἐτυμολογοῦντες ἀπὸ τοῦ ἅμα πολλοὺς τέμνειν στάχυας. Ἀμάλη, ἡ ἀγκάλη. ἀμαθύνω. Ἄμης, πλακοῦς. ἄμμος. ἄμαθος. Ἄμμυδις, Αἰολικῶς, ἀντὶ τοῦ ὄμοῦ. καὶ τὰ ἔχοντα τὸ Α στερητικόν. ἄμορφος. ἀμείλικτος. 191 πλὴν τοῦ ἅμα, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. οἶον Ἀμαρτῆ, ἀντὶ τοῦ ὄμοῦ. ἄμιλλα. ἀμιλλῶμαι. ἄμαξα. σὺν τούτοις, ἀματροχία. ἀμαρτάνω. ἀμαρτία. ἀμαρτωλός. Ἄμμα, ὁ δεσμός. (γρ. τὸ σχοινίον) παρὰ τὸ ἄπτομαι. Ἀμῖς, τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον. Ἀμνίον, τὸ εἰς ὑποδοχὴν αἵματος ἐπιτήδειον ἀγγεῖον. καὶ Ὅμηρος, Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ αἶμα αἰμνίον, καὶ ἀμνίον κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι. Ἀμυδις, τὸ ὄμοῦ. ἀμωσγέπως. καὶ ἀμωσγέπη. τοῦτο δὲ παρὰ ἑτέροις ψιλοῦται, οἱ ἀπὸ τοῦ Ἄμους, ὃ σημαίνει τὸν ἡμέτερον, ἐτυμολογοῦσιν εἶναι. τὸ Ἄμμος παρὰ πᾶσι τοῖς Τεχνολόγοις δασυνόμενον εὔρον καὶ δι' ἐνὸς μ. ἢ μέντοι συνήθεια τοῦτο ψιλοῖ, καὶ διὰ δύο μμ γράφει. τὸ Ἄμαξα δασύνεται, ὡς εἴπομεν, ἐκ τοῦ ἅμα ἄγεσθαι ὑπὸ δύο βοῶν· τινὲς δὲ ψιλοῦσιν αὐτὸ, ἐτυμολογοῦντες ἐκ τοῦ τὸν ἄμητον ἄγειν. ὅθεν καὶ Κατημαξενί μένας ὁδοῦς καὶ λέξεις λέγομεν τὰς συνήθειαι καὶ κατατετριμμένας. καὶ Ἀμαξιτός, ἡ ὁδός. δηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος εἰπὼν, Τείχεος αἰὲν ὑπ' ἐκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο. Τὸ Α λῆγον εἰς Μ, ἐπιφερομένου συμφώνου, ψιλοῦται ἀεὶ. ἄμφω. ἀμφίς. ἄμπυξ. ἄμπελος. καὶ τὰ ὅμοια. Τὸ Α πρὸ τοῦ Ν ψιλοῦται. ἀνία. ἄνεμος. ἀνεμώλιον. Ἄνύω, ὃ καὶ Ἄνύτω Ἀττικῶς γράφεται. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἄνδάνω, τὸ ἀρέσκω. ἐκ γὰρ τοῦ Ἡδω, τὸ εὐφραίνω, γινόμενον τὴν δασεῖαν ἐφύλαξε τοῦ γεννήσαντος. Τὸ Α πρὸ τοῦ Ξ ψιλοῦται ἀεὶ. ἄξων. ἀξίνη. ἀξία. Ἄξυλος ὕλη, ἢ πολύξυλος. καὶ Ἄξυλος, κύριον ὄνομα. Τὸ Α πρὸ τοῦ Ο ψιλοῦται. οἶον Ἄορ, τὸ ξίφος. Ἀολλέες, οἱ συνηθροισμένοι. Ἄοσητήρ, ὁ βοηθός. καὶ τὰ λοιπά. Τὸ Α πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται. ἀπηνής. ἀπόλλων. Ἀπολῶτος, ὄνομα ἀποστόλου. ἀπάνθρωπος. ἀπώλεια. ἀπό, πρόθεσις· καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς πάντα. πλὴν τοῦ ἄπας. ἀπλοῦς. ἀπλῶς, ἐπίρρημα. ἀπαλός. ἄπαξ. ἀπαξάπαντες. ἄπτομαι. καὶ ἄπαν. Τὸ Α πρὸ τοῦ Ρ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ψιλοῦται. οἶον ἄρά. ἀραῖος. ἀρέθας. ἄρσην. ἀριπρεπής. 192 ἄρδην. ἄρνός. ἄροτρον. ἄρης. ἀρητός. Ἀρβύλη, καὶ Ἀρβυλῖς, εἶδος ὑποδήματος. ἀργία. Ἄρδω, τὸ ποτίζω. Ἄργος, πόλις. ἀργός. ἄρμενον. ἀρμένιος. καὶ Ἀρμοῖ, ἀντὶ τοῦ νεωστὶ, παρὰ Λυκόφρονι, ὡς τὸ, Θύσσησιν ἄρμοῖ μηλάτων ἀπάργματα Θύουσαν. πλὴν τοῦ ἀρμόζω. ἀρμογή. ἀρμός. ἀρμονία. Ἀρμαλία, ἡ τροφή, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἀρμόζω γίνεται. ἄρμα. Ἄρκυς, ἢ παγίς. Ἄρπη, ἢ δρεπάνη. Ἄρπυια, εἶδος ἀνέμου σφοδροῦ. ἀρπάζω. ἄρπαξ. ἀρπαλέος. καὶ τῶν λοιπῶν, τῶν ἐχόντων ἐπαγομένου τὸ Π. Τὸ Α πρὸ τοῦ Σ, ἐνὸς ἢ δισοῦ, ψιλοῦται, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου. ἀσία. Ἄση, ἢ βλάβη. Ἀσά-μινθος, ἢ λεκάνη· παρὰ τὸ τὴν Ἄσιν, τουτέστι τὸν ῥύπον, μινύθειν καὶ ἐλαττοῦν. Ἄσσον, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. ἀσσυρία. ἀσκός. ἀσσύριος. ἀσπίς. ἄστν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἄσσα, ἀντὶ τοῦ ἄτινα. Ἄσσα δὲ, ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως, ψιλοῦται. Τὸ Α πρὸ τοῦ Τ, ἢ ἐνὸς ἢ

δισσοῦ, ψιλοῦται. οἶον Ἄτη, ἢ βλάβη. Ἄτεράμων, ὁ σκληρός. Ἄτρεϋς, κύριον. Ἄττέλαβος, ἢ ἀκρίς. ἀττικός. Ἄτερ, ἀντὶ τοῦ χωρίς. Ἄτταγὴν, εἶδος ὄρνιθος καταστίκτου, τὸ λεγόμενον ταγηνάριον. καὶ Ἄττα, ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. πλὴν τοῦ Ἄττα, ἀντὶ τοῦ ἄτινα. Ἄτε, ἀντὶ τοῦ καθά. καὶ Ἄτερος, ἀντὶ τοῦ ἕτερος. καὶ ἀτέρα, θηλυκόν. Τὸ Α πρὸ τοῦ Υ ψιλοῦται. Ἀϋτή, ἢ βοή. Ἀϋώ, τὸ φωνῶ. ἐξ οὗ καὶ τὸ παρ' Ὀμήρω, ἀμφὶ δὲ νῆες Σμερδαλέον κονάβησαν αὐσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν. ἀντὶ τοῦ φωνησάντων. Τὸ Α πρὸ τοῦ Φ ψιλοῦται. οἶον ἄφνω. ἀφανής. Ἄφαρ, ἀντὶ τοῦ εὐθέως. πλὴν τοῦ Ἄφή, εἴτε τὴν χεῖρα σημαίνει, εἴτε τὴν ἕξαψιν. Τὸ Α πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. οἶον Ἄχος, ἢ θλίψις. Ἄχθος, τὸ βάρος. ἄχυρον. ἀχιλλεύς. ἀχιτόφελ. ἀχαιός. ἀχυρμιά. ἀχαία. καὶ τὰ ὅμοια. Τὸ Α πρὸ τοῦ Ψ ψιλοῦται. οἶον Ἄψ, ἀντὶ τοῦ πάλιν, καὶ εἰς τούπισω. ἐξ οὗ καὶ Ἄψορρός, ὁ ὀπισθόρμητος. 193 Ἄψυρτος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τῶν παρὰ τὸ ἄπτω, καὶ ἄπτομαι. Ἀψίκωρος, ὁ ἅμα τοῦ ἄψασθαι κορεννύμενος, τουτέστιν, ὁ ταχέως χορταζόμενος. ἀψιμαχία. ἀψίς, ἀψίδος. καὶ Ἄψεα, τὰ μέλη. Τὸ Α πρὸ τοῦ Ω μέγα ψιλοῦται. οἶον Ἄω, τὸ πνέω. Ἀωτᾶ, τὸ ὑπνώττω, καὶ ἀπανθίζω. καὶ Ὀμηρος, ὕπνον ἄωτεις. καὶ Ἄωρι, ἀντὶ τοῦ παρὰ καιρόν.

{1Καθολικοὶ κανόνες περὶ τοῦ Α.}1 Τὸ Α, εἴτε στέρησιν δηλοῖ, ὡς τὸ ἄφιλος καὶ ἄοικος· εἴτε ἐπίτασιν, ὡς τὸ Ἄξυλος ὕλη, ἢ πολύξυλος· εἴτε κακόν, ὡς τὸ Ἄφωνος, ὁ κακόφωνος· εἴτε ὀλίγον, ὡς τὸ Ἄμαθής, ὁ ὀλιγομαθής· εἴτε πλεονάζει, ὡς ἐν τῷ, στάχυς ἄσταχυς, σταφίς ἀσταφίς, σπαίρω ἀσπαίρω· εἴτε τὸ ὀπίσω σημαίνει, ὡς τὸ Ἀκόλουθος, ὁ ὀπίσω τὴν κέλευθον ποιούμενος· εἴτε τὸ ὁμοῦ, ὡς τὸ Ἄλοχος, ἢ ὁμόκοιτος, καὶ Ἀκοίτης, ὁ ἀνήρ· εἴτε τὸ ἴσον, ὡς τὸ Ἀτάλαντον, τὸ ἰσόσταθμον, ψιλοῦται. Εἰ δὲ ἄθροισιν σημαίνει, δασύνεται. οἶον ἄπας. Ἀλίζω, τὸ συναθροίζω. τὸ μέντοι ἄλυσις, καὶ ἄδης, κᾶν στερητικὸν ἔχωσι τὸ Α, δασύνονται. ἐκ γὰρ τοῦ Α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ λύω. καὶ ἐκ τοῦ Α, τοῦ σημανομένου τὸ ὁμοῦ, καὶ τοῦ δῶ· πάντας γὰρ δεσμεῖ ὁ ἄδης. Τὸ Α ἐν ταῖς προθέσεσι ψιλοῦται. ἀνά. ἀντί. ἀπό. ἐπειδὴ καὶ πᾶσα πρόθεσις ψιλοῦται. ἐκτὸς τῶν ἀπὸ τοῦ Υ ἀρχομένων. Τὸ Α πρὸ παντὸς φωνήεντος, κατὰ διάστασιν, ψιλοῦται. ἀαρῶν. ἀηδῶν. τὸ γὰρ αἶμα, καὶ τὰ τοιαῦτα, μὴ κατὰ διάστασιν ὄντα, δασύνονται. Τὸ Α ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς ἄρθροις δασύνεται. ἄ, ἄς, αἶς. ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς Δωρικοῖς. ἡμῶν, Ἀμῶν. ἡδύ, Ἀδύ. Σημειωτέον, ὅτι τὸ Α πρὸ παντὸς φωνήεντος, καὶ πρὸ τῶν δύο δασέων τοῦ Θ Χ, καὶ πρὸ τοῦ Κ Ξ ψιλοῦται ἀεί. 194

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

1 Τὸ Ε πρὸ τοῦ Α δασύνεται. οἶον Ἐανόν, τὸ λεπτὸν ἱμάτιον, ἢ τὸ ποικίλον. Ἐὰ, τὰ ἀγαθὰ. Ἐάλω, ἀντὶ τοῦ ἐκρατήθη. Ἐαται, ἀντὶ τοῦ κάθηνται, παρ' Ὀμήρω, ὡς τὸ, Οἷ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἔαρ καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. Ἐαρίζω. Ἐαρινὸς καιρός. Ἐάω, τὸ καταλιμπάνω. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. καὶ Ἐαδότα, τὸν ἀρέσκοντα. Τὸ Ε πρὸ τοῦ Β ψιλοῦται, εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Β τὸ Δ ἢ τὸ Ρ. οἶον Ἐβενος, ξύλον. Ἐβερ, κύριον. Ἐβιωναῖος, ὄνομα αἰρετικῶν τινῶν. καὶ τὰ ὅμοια. τὸ μέντοι ἔβδομος, ἔβραϊος, καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν, δασύνονται· ὅτι ἐπάγοιτο τῷ Β τὸ Δ καὶ τὸ Ρ. Τὸ Ε πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται ἀεί. οἶον ἐγώ. ἐγείρω. ἐγγύς. Τὸ Ε πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται. οἶον ἔδαφος. Ἐδεσσα, πόλις. Ἐδός, ὁ λαίμαργος. Ἐδω, τὸ ἐσθίω. Ἐδητὺς, ἡεὺχία. Ἐδωδὴ, ἢ τροφή. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἐδος, τὸ ἔδαφος, ἔδρα, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, ἔδραϊος, ἔδράζω, ἔδραϊώμα. σὺν τούτοις Ἐδνον, ἢ προῖξ. Ἐδῶλιον, ἢ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα. Ἐδανόν, τὸ ἡδύ. καὶ Ἐδεῖται, ἀντὶ τοῦ καθίσει. Τὸ Ε πρὸ ἑαυτοῦ ψιλοῦται. οἶον ἐείκοσιν, ἀντὶ τοῦ εἴκοσιν. Ἐεισάμενος, ἀντὶ τοῦ ὁμοιωθεῖς. καὶ Ὀμηρος, Τῷ

μιν εἰσάμενος προσεφώνεε θεῖος ὄνειρος, καὶ Ἔεργεν, ἀντὶ τοῦ ἐκώλυσεν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἐέρσα, ἢ δρόσος. καὶ Ἔετο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδύετο. καὶ Ἐε, ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν, ὡς καὶ Ὅμηρος, Σκύζεσθαί σοι φησὶ θεοῦς, ἐξ ἑξοχα πάντων. καὶ Ἐέλδωρ, τὸ ἐπιθύμημα. τοῦτο δὲ ψιλούμενον εὐρον ἐν τοῖς Ἰωάννου. Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. οἶον ἐζεκίας. καὶ ὅσα κλιτικὸν ἔχει τὸ Ε, οἶον ἔζη. ἐζηλοτύπει. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἐζω, τὸ καθέζομαι. Τὸ Ε πρὸ τοῦ Η δασύνεται. οἶον Ἐή, ἢ ἰδία. Ἐῆος, τοῦ ἀγαθοῦ καὶ προσηγοῦς. ἐήνδανε. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἔην, τοῦ ὑπῆρχε. καὶ Ἐηνός, ὄνομα ποταμοῦ. 195 Τὸ Ε πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται, οἶον ἔθνος. ἔθος. Ἐθάς, ὁ συνήθης. Ἔθειρα, ἢ θρίζ. ἐθέλω. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἔθεν, ἀντωνυμίας, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. ὡς Ὅμηρος, Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα. καὶ πάλιν, οὐ ἔθεν ἐστὶ χερείων. καὶ Ἐθεῖς, ὁ ἐμβληθεῖς, καὶ ὁ ἀφεθεῖς. ἐκ τοῦ Ἔω, τὸ ἐμβάλλω, καὶ τὸ ἀπολύω. Τὸ Ε πρὸ τοῦ Κ δασύνεται. οἶον ἑκατόν. ἕκαστος. ἑκάτερος. Ἐκηλος, ὁ ἥσυχος. ἐκών. ἐκοῦσα. Ἐκατομβαιῶν, ὄνομα μηνός. Ἐκατι, ἀντὶ τοῦ χάριν. Ἐκάς, τὸ πόρρω. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, ἐκηβόλος. ἐκάεργος. ἐκατηβελέτης. σὺν τούτοις, ἐκάβη. ἔκτωρ. ἐκάτη. ἔκτη. ἑκταῖον. ἔκτον. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἕξ ἀριθμοῦ. πλὴν τοῦ Ἐκ, προθέσεως, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς συγκειμένων. οἶον ἕκπτωτος. ἕκβλητος. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως ἐχόντων τὸ Ε, οἶον ἐκάλουν. ἕκρινον. ἐκεκτὴ μην. καὶ τῶν ἀποβολὴν πασχόντων τοῦ Ε. οἶον ἐκεῖνος. ἐκεῖθεν. ἐκεῖθι. ἐκεῖσε. καὶ γὰρ λέγεται καὶ κεῖνος, καὶ κεῖθεν, καὶ κεῖθι, καὶ κεῖσε, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Ε. τὸ δὲ Ἐκυρός, ὁ πενθερός, καὶ Ἐκεχειρία, ἢ ἄδεια, κατὰ τὰ λελεγμένα κανόνας οὐκ ἔχοντα, ὅμως ψιλοῦνται. Τὸ Ε πρὸ τοῦ Λ, ἢ ἐνός ἢ δισοῦ, ψιλοῦται, οἶον ἔλαφος. ἔλεος. Ἐλάτη, εἶδος δένδρου. ἐλεύθω. ἐλεγείον. Ἐλλεδανός, ὁ δεσμός. ἐλάχιστος. Ἐλλόβιον, τὸ ἐνώτιον. Ἐλώ, τὸ ἐλαύνω. Ἐλλοπες, οἱ ἰχθύες. ἐλισσαῖος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἔλλην. ἔλλάς. Ἐλλανοδίκαί, οἱ κριταί, οἱ εἰς τοὺς ἀγῶνας καθήμενοι. καὶ Ἐλλη, κύριον. ἀφ' ἧς καὶ ἐλλησποντος. ἐλληνοταμίας. ἐλένη. ἔλενος. Ἐλλός, ὁ ἔλαφος. Ἐλω, τὸ λαμβάνω, καὶ τὸ φονεύω. καὶ τὸ ἐλκύω, (ἀφ' οὗ καὶ Ἐλώρια, τὰ σπαράγματα, καὶ ἐλκύσματα τῶν κυνῶν.) καὶ τὸ προκρίνω, ἀφ' οὗ καὶ ἐλόμενος, ὁ προκρίνας. Ἐλος, ὁ σύμφυτος τόπος. ἐλίχη. ἐλίσσω. ἔλιξ, ἔλικος. ὅθεν καὶ Ἐλίκωπες ἀχαιοὶ, καὶ Ἐλικῶπις κούρη. ἐλιγμα-τώδης. Ἐλικῶν, ὄρος. ἔλκω. ἐλκύω καὶ ἐλίσάβη. Τὸ Ε πρὸ τοῦ Λ, ἐπαγομένου τοῦ Κ ἢ τοῦ Μ, δασύνεται. οἶον ἔλκος. ἔλκω. ἐλκύω. Ἐλμινς, ὁ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκ σήψεως τικτόμενος σκώληξ, καὶ κλίνεται ἔλμινθος. ὡς τίρυνς, τίρυνθος. εἰ δὲ ἐπάγεται ἕτερον σύμφωνον, 196 ψιλοῦται. οἶον ἐλπίς. ἐλθεῖν. Ἐλδεται, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυ μεῖ. καὶ Ὅμηρος, Καδδὲ κτήματα πολλὰ, τὰ τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευῆς. Τὸ Ε πρὸ τοῦ Μ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ψιλοῦται. ἐμέ. ἐμός. Ἐμῶ, τὸ χέω. ἔμετος. ἔμψης. ἐμπόρευμα. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἐμῦς, ἢ χελώνη, παρὰ τὸ ἔῃγον ἑαυτὴν μῦειν, τουτέστι κρύπτειν ἐντὸς τοῦ ὀστράκου. καὶ Ἐμα, τὸ ἄφεμα, καὶ ἡ πέμψις. Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ν ἢ ἐνός ἢ δισοῦ ψιλοῦται. Ἐνός, ἐνιαυτός. Ἐνωῶ, ὄνομα πολεμικῆς θεᾶς. ἐξ ἧς καὶ Ἐνούα-λιος, Ἄρης, καὶ σάλπιγξ ὁ τῆς Ἐνουῦς παῖς. καὶ Ἐνώ, ἐνόσω, τὸ κινῶ, ἐξ οὗ καὶ Ἐνοσις, ἢ κίνησις. καὶ Ἐνο-σίχθων καὶ Ἐνοσίγαιος Ποσειδῶν, ὁ τὴν γῆν κινῶν. καὶ ἔναιτος. καὶ ἐναίτη. ἐννέα. καὶ ἐννεήκοντα. Ἐννη, ἢ νεομη νία. καὶ ἐννηφι. Ἐνηῆς, ὁ πρᾶος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἐνεκα, ὃ καὶ ἐνεκεν γράφεται. ἐν, ἐνός. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. Ἐνάς, ἢ μονάς. καὶ ἐνίζω. Ἐνώ, τὸ μιγνύω, καὶ Ἐνωσις, ἢ μίξις. καὶ Ἐντο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδύοντο. ἐν τοῖς Θεοδωρίτου τὸ Ἐνος καὶ Ἐνη δασυνόμενα εὐρον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐνός, καὶ δι' ἐνός ν, τὸ ἐνη. σὺ δὲ ψίλου αὐτὸ κατὰ τὴν κρᾶ τοῦσαν συνήθειαν. Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ξ δασύνεται. ἐξ, ἐπὶ ἀριθμοῦ. ἐξήκοντα. ἐξακόσια. ἐξῆς. ἐξεῖς, τὸ αὐτό. Ἐξω, ἀντὶ τοῦ λάβω, ἐπὶ μέλλοντος, καὶ Ἐξις, θετικόν. πλὴν μόνης τῆς ἐξ προθέσεως, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς γινομένων. Ἐξωρος, ὁ παλαιός. ἐξορία. Ἐξαιτος, ὁ ἐξαίρετος, κατὰ συγκοπήν. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως ἐχόντων τὸ ε. οἶον ἔξεον, ἔξαινον. Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ο δασύνεται. οἶον Ἐὸν, τὸ ἴδιον, καὶ

τὸ ἀγαθόν. ὡς τὸ, θεοὶ δοτῆρες ἐάων. ἑορτή. ἑορτάζω. καὶ Ἔο, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. ὡς τὸ, ἔο μέγ' ἀμείνονα φῶτα Ἥτιμίση. ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας, πλὴν τῶν ἀπὸ θέματος ἐχόντων αὐτό. ἕοικεν. ἕοργεν, ἕολπεν, ἀντὶ τοῦ ἕπραξε, καὶ ἀντὶ τοῦ ἤλπισε. καὶ Ἐὸν, τὸ ὑπάρχον. Τὸ Ε πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται. Ἔπω, τὸ λέγω. Ἔπος, τὸ λόγιον. ἐπαίτης. Ἐπίτης, ὁ λόγιος. ἐπὶ, πρόθεσις. 197 καὶ ὅσα ἐξ αὐτῆς. οἶον ἐπιφορά. ἐπιτήδειος. ἐπίβουλος. καὶ ἐπήβολος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἔπω, ἔπομαι, τὸ ἀκο λουθῶ. καὶ ἐπτὰ, ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ. καὶ ἐπτὰς, ἐπτάδος. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἐπτὰ. Τὸ Ε ἐπιφερομένου τοῦ Ρ, μετὰ φωνήεντος ἢ συμ φώνου, ἢ αὐτοῦ τοῦ Ρ, ψιλοῦται· εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Ρ τὸ Δ, ἢ τὸ Μ, ἢ τὸ Κ, ἢ τὸ Π, ἢ τὸ Σ. οἶον ἔρω. ἐρωτῶ. Ἔρνος, ὁ κλάδος. Ἔρις, ἡ φιλονεικία. Ἐρύω, τὸ ἐλκύω. Ἐρῶ, τὸ φθείρομαι. ἔρχομαι. καὶ τὰ λοιπά. εἴρηται εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Ρ τὸ Δ, ἢ τὸ Κ, ἢ τὸ Μ, ἢ τὸ Π, ἢ τὸ Σ, διὰ τὸ Ἐρδω, τὸ πράττω. τοῦτο γὰρ ἐν τοῖς Ἰωάννου δασυνόμενον εὔρον· ἐνιοὶ δὲ ψιλοῦσιν αὐτό. οὐδὲ μέλλων ἔρξω. Ἐρκος, τὸ περίφραγμα. Ἐρπω, ἀφ' οὗ καὶ ἐρπετόν. καὶ ἐρπύζω. ἐρμῆς. Ἐρσα, ἡ δρόσος. καὶ Ἐρσήεις, ὁ δροσώδης. καὶ Ἐργμα, τὸ κώλυμα. Ἐρμα δὲ, τὸ ἔρεισμα, ψιλοῦται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔρεισμα γεγονὸς κατὰ συγκοπήν. ἐν δὲ τοῖς Θεοδωρίτου, ἀλλὰ καὶ ἐν πολλοῖς τῶν Σχεδεκτοτῶν † τὸ ἔρνος δασυνόμενον εὔρον. καὶ σὺ γοῦν δάσυνε μᾶλλον αὐτό. οἱ δὲ ψιλοῦντες κατὰ ἐτυμολογίαν ψιλοῦσιν, ὡς ἐκ τῆς ἔρας φυόμενον. Τὸ Ε πρὸ Σ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ ἐπαγομένου, ψιλοῦται. οἶον ἔσω, ἀντὶ τοῦ ἔσωθεν. ἔσοπτρον. Ἐσσαῖοι, καὶ Ἐσσηνοὶ, ὀνόματα ἐθνῶν. ἐσθῆς, ἐσθῆ-τος. ἐσθίω. Ἐσδρας, κύριον. Ἐσθλός, ἀγαθός. ἔσχατος. ἐσχάρα. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἐσία, ἡ πρεσβεία. καὶ Ἐσσο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδέδυσσο. καὶ Ἐσάμενος, ὁ ἐνδυσάμενος, ἀπὸ τοῦ Ἐω, ὃ σημαίνει τὸ ἐνδύομαι. ἐσπέρα. καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς. Ἐσπόμεθα, ἀντὶ τοῦ ἀκολουθήσομεν. τοῦτο δὲ ἐν τοῖς Θεοδωρίτου ψιλούμενον εὔρον. Ἔστε ἀντὶ τοῦ ἔως οὔ. καὶ τῶν ἐχόντων τὸ Τ μετὰ τοῦ Σ. οἶον ἐστία. ἐστιῶ. ἐστίασις. Ἐστιαῖος, κύριον. ἔστηκα, ἐστηκώς, ἐστώς, καὶ ἐστάναι. τὸ δὲ ἔστην, ἔστησα, ἐστάθην, ἐστησάμην, ψιλοῦνται, ὡς ἀπὸ κλίσεως ἔχοντα τὸ Ε, ἡγουν ἀπὸ ἀυξήσεως. σὺν τούτοις καὶ τὸ ἔστιν, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει, καὶ τὸ ἔστω, ἀπὸ τοῦ Ἐω, τὸ ὑπάρχω, γινόμενα. Τὸ Ε πρὸ τοῦ Τ ψιλοῦται. ἔτος. Ἐτεὸν, τὸ ἀληθές. ἔτυμον, καὶ ἐτήτυμον, τὸ αὐτό. Ἐτώσιον, τὸ μάταιον. Ἔτνος, τὸ φάβα. πλὴν τοῦ Ἐτοιμος, ὁ πρόχειρος. 198 ἐτοιμάζω. ἐτοίλοπείθης †. Ἐτερος, ὁ ἄλλος. Ἐταῖρος, ὁ φίλος. ἐτέρα, ἡ ἄλλη. καὶ ἕτεροῖον. Ἐταῖρα καὶ Ἐταιρίς, ἡ πόρνη. καὶ ἑταιρεία. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. τινὲς δὲ καὶ τὸ Ἔτνος δασύνουσιν, ὀφείλον ψιλοῦσθαι· δηλοῖ δὲ τὸν ἐψημένον κύαμον· γίνεται δὲ παρὰ τὸ Ἐω, τὸ ἀπολύω, ἔτος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἔτνος, τὸ διαλελυμένον ὑπὸ τῆς ἐψησεως, καὶ κλίνεται ἔτνους. καὶ Ἐτνήρυσις, τὸ κοχλιάριον, παρὰ τὸ τὸ ἔτνος ἀρύεσθαι. Τὸ Ε πρὸ τοῦ Υ, εἴτε ἐν συνελεύσει εἴτε ἐν διαστάσει ἐστὶ, ψιλοῦται. οἶον Ἐϋς, ὁ πλατὺς, καὶ ἀγαθός. εὐρύς. εὐρύνω. εὔ, ἀντὶ τοῦ καλῶς, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. πλὴν τοῦ εὐρίσκω, εὔρεσις, εὔρημα, εὔρω, εὐρήσω. Εὔω, τὸ φωτίζω. καὶ τὰ ὅμοια. Τὸ Ε πρὸ τοῦ Φ ψιλοῦται. ἔφεις. ἐφετόν. ἐφεσος. ἐφραῖμ. ἔφορος. καὶ τὰ ὅμοια. πλὴν τοῦ Ἐφθός, ὁ ἐψημένος. Τὸ Ε πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. ἔχισ. ἐχθρός. ἔχω. ἐχίνος. καὶ τὰ παραπλήσια. Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ψ δασύνεται ἀεί. οἶον ἔψω, καὶ ἐψῶ, ἐψήσω. ἔψημα. ἐψητόν. Ἐψω, τὸ ἀκολουθήσω, ἐπὶ μέλ λοντος. εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως εἴη, ἡγουν ἀυξήσεως. οἶον ἐψι λωμένος. ἔψυξα. ἐψώμισα. ἐψυχαγωγήσα. Ἐψων, τὸ ἐσπὸγ γίζον. σημείωσαι καὶ τὸ Ἐψία, ὃ ἐστὶν ἡ διὰ λόγων παιδιὰ, ἐκ τοῦ ἔπω, ἔψω, ὃ δηλοῖ τὸ λέξω. ἐξ οὗ καὶ Φι λέψιος, ὁ φιλοπαίγμων. Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ω δασύνεται. οἶον Ἐως, ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ ἀνατολή. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ἔωθεν. ἐωθινός. Ἐωλος, ὁ χθεσινός. ἐωσφόρος. καὶ Ἐωϋτόν, Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν. σὺν τούτοις ἔως, ἐπίρρημα χρονικόν. καὶ Ἐω, τὸ ἐνδύομαι, καὶ τὸ πληρῶ, καὶ τὸ πορεύομαι, καὶ τὸ ἀπολύω. καὶ ἐώρακα, ἀπὸ θέματος, καὶ ἐωρακώς, καὶ ἐωράκειν. πλὴν τοῦ Ἐω, τὸ

ὑπάρχω. καὶ Ἐῶ, τὸ καταλιμπάνω. καὶ τῶν κατὰ αὐξήσιν, ἔωνημένος. ἐώκειν. ἐώργειν. περὶ ὧν αὐτίκα ἐροῦμεν.

{1Καθολικοὶ κανόνες περὶ πνεύματος τοῦ Ε.}1 Τὸ Ε πλεονάζον ἐν μὲν λέξεσι ψιλουμέναις ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομέναις μεταλαμβάνει τοῦ ψιλοῦ πνεύματος, 199 ἐν δὲ δασυνομέναις τοῦ δασέος. καὶ τοῦ μὲν προτέρου πα ράδειγμα τὸ ὠνημένος, Ἔωνημένος, ὁ ἀγορασάμενος. ὦνο χόει, Ἐωνοχόει. ὦξεν, Ἐωξεν, ἀντὶ τοῦ ἀνέωξεν. ἦν, Ἐην, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχεν. εἴκοσιν, Ἐείκοσι. τοῦ δὲ δευτέρου τὸ ὠρων, ἐώρων. ὠρακα, ἐώρακα. ἦνδανεν, ἐήνδανεν. εἷς, ἔεις. Τὸ Ε δασυνομένον, ἐὰν προσλάβῃ τὸ Υ, ψιλοῦται. οἶον ἔκηλος, ὁ ἥσυχος, Εὔκηλος. ἔωλον, τὸ χθεσινόν, Εὔωλον. τὸ δὲ Εὔαδεν, ἀντὶ τοῦ ἦρεσε, ψιλοῦται. διότι καὶ ἔαδεν. ἡμαρτον γὰρ οἱ δασύνοντες αὐτό. Τὸ Ε κατὰ τοὺς παρωχημένους προερχόμενον καὶ ἀποπίπτον ψιλοῦται· καὶ προέρχεται μὲν ἐν τοῖς ἐνεργητικαῖς καὶ παθητικαῖς τῶν ὀριστικῶν ῥημάτων, οἶον τύπτω ἔτυπτον. λέγω ἔλεγον. τύπτομαι ἐτυπτόμην. ἀποπίπτει δὲ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων. Τὸ Ε ἐν ταῖς ἀντωνυμίαις πρὸ συμφώνου ψιλοῦται. ἐγὼ, ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ, ἐμός, ἐμαυτόν. ἐκεῖνος. καὶ τὰ ὅμοια. τὸ δὲ ἑαυτόν, καὶ τὰ τοιαῦτα, πρὸ συμφώνου μὴ ὄντα, δασύνεται. Τὸ Ε ἐν τοῖς ἀριθμοῖς δασύνεται. ἔν. ἔνδεκα. ἔξ. ἔξήκοντα. ἔξακόσια. ἑπτὰ. ἑβδομήκοντα. ἑπτακόσια. ἑκτόν. πλὴν τοῦ ἑννέα. ἑννεήκοντα. καὶ εἴκοσιν. Τὸ Ε ἐν ταῖς προθέσεσι ψιλοῦται. ἐπί, ἔξ. ἐκ. ἐν. εἰς. ἐς. ὡς καὶ πᾶν φωνήεν ἐν αὐταῖς ἄνευ τοῦ υ. Σημειωτέον ὅτι τὸ Ε πρὸ τριῶν φωνηέντων, τοῦ Ε Η Ι, ψιλοῦται ἀεὶ. πλὴν τοῦ Ἐέλδωρ, τὸ ἐπιθύμημα. καὶ πρὸ τῶν τριῶν δασέων, τοῦ Θ Φ Χ, ψιλοῦται ἀεὶ. πλὴν τοῦ ἐφθός, καὶ πρὸ τοῦ 20διπλοῦ20 Ψ καὶ πρὸ τοῦ Γ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

1 Τὸ Η πρὸ τοῦ Α ἀπὸ κλίσεως ἦτοι αὐξήσεως εὐρίσκειται, καὶ ψιλοῦται. οἶον Ἡάκει, ἀντὶ τοῦ ἔθρηνησε. καὶ Ἡάριζον, ἀντὶ τοῦ, περὶ ἔαρος ἔλεγον. καὶ τὰ ὅμοια. Τὸ Η πρὸ τοῦ Β δασύνεται. οἶον Ἡβη, ἡ ἡλικία. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, Ἡβῶ. Ἡβάσκω. Ἡβηδόν, ἀντὶ τοῦ σὺν πάσῃ ἡλικίᾳ. πλὴν τοῦ Ἡβαιόν, τὸ ὀλίγον, καὶ μικρόν. καὶ ἡβολεῖν †. καὶ τῶν μὴ παρὰ τὴν ἡβην γινομένων. τὸ μέντοι ἡβρύνετο, ὡς ἀπὸ τοῦ ἄβρὸς γινόμενον, δασύνεται. 200 Τὸ Η πρὸ τοῦ Γ δασύνεται ἀεὶ. οἶον Ἡγεμών. Ἡγεμονία. Ἡγοῦμαι. Ἡγούμενος. Ἡγήτωρ. Ἡγήσιππος. Ἡγεσίλαος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως εἶη. οἶον Ἡγμένος, ὁ ἀγόμενος. Ἡγορόωντο. Ἡγορικήσθην. Ἡγαμεν. Ἡγαπᾶτο. τὸ μέντοι Ἡγνικότες ἐκ τοῦ ἀγνίζω γέγονε. τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἀγνός· τὸ δὲ ἀγνός ἐκ τοῦ ἄζω ῥήματος τὴν δασεῖαν ἐφύλαξε. καὶ πλὴν εἰ μὴ κατὰ τροπὴν ἐστὶ τοῦ Α εἰς Η, οἶον Ἡγάθεος, ὁ ἄγαν θεῖος. Τὸ Η πρὸ τοῦ Δ δασύνεται. Ἡδύς, Ἡδίω, Ἡδιστος. Ἡδιον. Ἡδονή. Ἡδύνω. καὶ Ἡδω. πλὴν τοῦ Ἡδωνοί, οἱ Μακεδόνες. Ἡδη, ἀντὶ ἀπάρτι. Ἡδος, τὸ ὄφελος. ὅπερ ἐστὶν ἄκλιτον. καὶ Ἡδει, ἀντὶ τοῦ ἠπίστατο. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως ἐχόντων τὸ Η. Ἡδούμην. Ἡδεν, ἀντὶ τοῦ ἔλεγεν. Ἡδυνάμην. τὸ μέντοι Ἡδρασμένος καὶ Ἡδραιωμένος, ἀπὸ κλίσεως ἔχοντα τὸ Η, δασύνεται. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἔδραιω καὶ ἔδράζω γεγόνασι. Τὸ Η πρὸ τοῦ Ε ψιλοῦται. Ἡετίων, κύριον. Ἡέλιος, ὁ ἥλιος. Ἡερίβοια. Ἡεροφοῖτις ἐριννύς, ἡ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶσα. Τὸ Η πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. οἶον Ἡζανοί, ἔθνος. εἰ δὲ εὐρηται ἀπὸ κλίσεως, ἔχει τὸ πνεῦμα τοῦ θέματος. ὡς τὸ ἄζομαι Ἡζόμην. Τὸ Η πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται. οἶον Ἡθος. Ἡθμός, τὸ σακελιστήριον, ἐκ τοῦ Ἡθῶ, τὸ διυλίζω. καὶ τὰ λοιπά. Τὸ Η πρὸ τοῦ Ι ψιλοῦται. οἶον Ἡῖος, ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, σημαίνει δὲ τὸν τοξότην. Ἡῖθεος, ὁ ἄγαμος, ἡ ὁ ἡμίθεος. Ἡῖα, τὰ βρώματα. Ἡῖων, ὁ αἰγιαλός. καὶ τὰ λοιπά. Τὸ Η πρὸ τοῦ Κ δασύνεται. Ἡκω, τὸ ἔρχομαι, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. Ἡκιστα, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἡκα, ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. Ἡκέστης. Ἡκέσατο, ἀντὶ τοῦ ἐθεράπευσεν. Ἡκαλον, ἀντὶ τοῦ

ἡπάτων. καὶ τῶν ὁμοίων. Τὸ Η πρὸ τοῦ Λ ψιλοῦται. Ἡλίας καὶ Ἡλεῖ, ὄνό-ματα κύρια. ἡλέκτρα Ἡλεὸς, ὁ μάταιος. Ἡλεῖοι, ἔθνος, τοῦτο δὲ τινὲς δασύνουσιν, ἐκ τοῦ ἥλιος ἱστοροῦντες. Ἡλι τόμηνον, τὸ ἡμιτελὲς κῆμα, ἀπὸ τοῦ ἀλίζω, τὸ ἀμαρτὰ νω, καὶ τοῦ μὴν μηνός, τὸ ἐστερημένον τῆς ἐννεαμήνου 201 γεννήσεως. ἡλίθιος. ἡλιθιότης. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἥλιος. Ἡλος, τὸ καρφίον. ἡλικία. καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν. ἡλιο εἰδής. Ἡλῶ, τὸ προσπαρφῶ †. ἡλιξ, ἡλικος, ἡλικιώτης. Ἡλων, ἀντὶ τοῦ ἐκρατήθην, ἀπὸ κλίσεως τοῦ ἀλῶ. Ἡλισεν, ἀντὶ τοῦ συνήθροισεν. Ἡλατο, ἀντὶ τοῦ ἐπήδησεν. Ἡκω-μένος, ὁ τετραυματισμένος. τούτων γὰρ τὰ θέματα δασύ νονται. τὰ δὲ λοιπὰ, ὅσα ἔχουσιν ἀπὸ κλίσεως τὸ Η, ψιλοῦνται. οὐ γὰρ ἔχουσιν ἀπὸ πρωτοτύπου φωνῆς τὸ δασύ πνεῦμα. οἷον Ἡλόμην, τὸ ἐπλανώμην. ἡλαυνόμην. ἡλειψα. καὶ τὰ ὅμοια. Τὸ Η πρὸ τοῦ Μ ψιλοῦται. Ἡμαρ. Ἡμάτιον, ἀντὶ τοῦ καθ' ἡμέραν. Ἡμος, Ἡμαθόεις, ὁ ψαμμώδης. Ἡμωδόν, ὄρος. Ἡμί, τὸ φημί. Ἡμύω, τὸ ἐπικλίνω. καὶ Ὅμηρος, ἐπὶ τ' ἡμῦι ἀσταχύεσσι. καὶ τὰ λοιπὰ. πλὴν τοῦ ἡμέρα. ἡμερος. ἡμερῶ, ῥῆμα. ἡμισυ. ἡμιόλιον. ἡμεῖς. ἡμέτερον. ἡμεδαπός. Ἡμων, ὁ ἀκοντιστής. καὶ ἀπὸ κλίσεως Ἡμμένος, ἐκ τοῦ ἄπτω. Ἡμενος, ὁ καθήμενος. τὸ δὲ Ἡμήκει, ἀντὶ τοῦ ἐθέρισεν, ἐκ τοῦ ἀμῶ, ψιλοῦται. Τὸ Η πρὸ τοῦ Ν ψιλοῦται. οἷον Ἡνις, ὁ ἐνιαύσιος. Ἡνοψ, ὁ μέλας, ἢ ὁ λαμπρός. Ἡνορέη, ἢ ἀνδρία. Ἡνεμόεις, ὁ ὑψηλός. καὶ Ἡνεμόεσσα, ἢ ὑψηλή. καὶ τὰ ἀπὸ κλίσεως, οἷον Ἡνόχλησα. Ἡναιδησάμην. Ἡνιάθην. καὶ Ἡνί παπεν, ἀντὶ τοῦ ἐκακολόγησε. πλὴν τοῦ Ἡνία, ὁ χαλινός, καὶ Ἡνίον, τὸ αὐτό. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. Ἡνίοχος. Ἡνιοχεύω. Ἡνιοχεία. Ἡνίκα. Ἡνδανεν, ἀπὸ τοῦ ἀνδάνω. καὶ Ὅμηρος, Βουλὴν Ἡρα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιώωσι. Τὸ Η πρὸ τοῦ Ξ ἐν τῷ ἦξω μέλλοντι μόνω εὐρίσκειται καὶ δασύνεται. τὰ δὲ ἔχοντα αὐτὸ ἀπὸ κλίσεως ψιλοῦνται. οἷον Ἡξίωσα. Ἡξεν, ἀντὶ τοῦ ἦγαγε. Τὸ Η πρὸ τοῦ Ο ψιλοῦται. οἷον Ἡονεύς, κύριον. καὶ ἀπὸ κλίσεως Ἡόνει, ἀντὶ τοῦ ἔβραχε. Τὸ Η πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται. Ἡπῶ, τὸ ῥάπτω. Ἡπεδανός, ὁ ἀσθενῶν, καὶ ὁ χθαμαλός. Ἡπιος, ὁ πῶρος. Ἡπεροπευτής, ὁ ἀπατεῶν. Ἡπειρος, ἢ γῆ. καὶ τὰ λοιπὰ. πλὴν τοῦ ἦπαρ, ἦπατος. ὅθεν καὶ ἦπατοςκοπία. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. 202 Τὸ Η πρὸ τοῦ Ρ, μετὰ φυσικοῦ μακροῦ, δασύνεται. οἷον ἦρα. ἦρως. Ἡρων, κύριον. ἦρώδης. ἦρωδιανός. ἦρακλῆς. μετὰ δὲ βραχέος ψιλοῦται. οἷον Ἡριδανός, ποταμός. Ἡρύγιον, εἶδος βοτάνης. ἦριγένεια. ἦριγόνη. Ἡρίον, ὁ τάφος. Ἡρεμος, ὁ ἡσυχος. ἦρεμῶ. ἦρεμία. Ἡριγέρων, βο-τάνη, παρὰ τὸ ἐν τῷ ἦρι γηρᾶν. Ἡρινός καιρός, ὁ ἔαρι νός. καὶ Ἡρέταινος, κύριον. τὸ μέντοι ἠρόδοτος καὶ ἠρό φιλος, ἐκ τοῦ ἦρα γεγονότα κατὰ τροπὴν τοῦ μακροῦ εἰς βραχὺ, δασύνονται. τὸ δὲ ἠρόμην, καὶ ἠρήρειστο, καὶ ἠρετο, ἐκ κλίσεως ὄντα, ψιλοῦται. Τὸ Η πρὸ τοῦ Σ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγο μένου, ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ, δασύνεται. οἷον Ἡσις, ἢ ἡδονή. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἦδω. Ἡσθην, ἀντὶ τοῦ ἠυφράνθην. καὶ Ἡσαι, ἀντὶ τοῦ εὐφρᾶναι. ἦσαῖας. ἦσαῦ. ἦσιόδος. Ἡσιόνη, κύριον. Ἡσυχος, ὁ ἦρεμος. ἦσυχάζω. ἦσυχία. Ἡσων, ὁ ἐλάττων. Ἡσσα, ἢ τροπή. πλὴν τοῦ Ἡσίν, ἀντὶ τοῦ φησίν, ὅπερ ἀπὸ θέματος ἔχει τὸ η. καὶ χωρὶς τῶν ἀπὸ κλίσεως Ἡσα, ἀντὶ τοῦ ἔλεξα. Ἡσται, ἀντὶ τοῦ λέλεκται. Ἡσθιον, τὸ ἔτρωγον. Ἡσθα, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. Ἡσθη, ἀντὶ τοῦ ἐλέχθη. τὸ μέντοι Ἡστο, ἀντὶ τοῦ ἐκάθητο. καὶ Ἡσται, ἀντὶ τοῦ καθῆσθαι, ἐκ τοῦ ἔω γινόμενα, δασύνονται. Τὸ Η πρὸ τοῦ Τ ψιλοῦται. Ἡτορ, ἢ ψυχὴ. Ἡτρον, τὸ ἦπαρ, ἢ τὸ ἔντερον. Ἡτα, τὸ στοιχεῖον. Ἡτοι, ἐφερμηνευτικὸς σύνδεσμος. καὶ ἀπὸ κλίσεως ἠτήσατο. ἠτιά σατο. ἠτύχησεν. ἠτίμησε. καὶ ἔτερα. πλὴν τοῦ ἠττα. καὶ ἠτῶ. καὶ ἠττων. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως δασυνομένων. Ἡται ρηκῶς, ὁ πορνεύσας. καὶ ἠτοίμασα. τὸ δὲ ἠτις ἐκ τοῦ ἠ ἄρθρου καὶ τοῦ τὶς γέγονε, διὸ καὶ δασύνεται. Τὸ Η πρὸ τοῦ Υ ψιλοῦται ἀεὶ. Ἡῦς, ὁ πλατύς. ἠϋγένειος. ἠϋκομος. Ἡϋτε, ἀντὶ τοῦ καθά. Τὸ Η πρὸ τοῦ Φ δασύνεται ἀεὶ. ἠφαιστος. ἠφαι στίων. χωρὶς τῶν ἀπὸ κλίσεως ἠφειδηκῶς. Ἡφυσεν, ἀντὶ τοῦ ἠντλησεν. ἠφίει. καὶ τὰ λοιπὰ. Τὸ Η πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. ἠχῶ. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἠχος. καὶ ὅσα ἀπὸ κλίσεως. Ἡχεν, ἀντὶ τοῦ ἔφερεν.

ήχθῆ σθη. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἥχι, ἀντὶ τοῦ ὄπου. 203 Τὸ Η πρὸ τοῦ Ψ ἀπὸ κλίσεως τοῦ ἄπτω καὶ ἄπτο 203 μαὶ εὗρηται, διὸ καὶ δασύνεται. ἠψάμην. ἠψατο. ἠψε. Τὸ Η πρὸ τοῦ Ω ψιλοῦται ἀεὶ. οἶον Ἠὼς, ἡ ἡμέρα. Ἠὼν, ὁ αἰγιαλός. Ἠῶθι, ἀντὶ τοῦ ἐκ πρωΐας. καὶ ἀπὸ ἀυξήσεως Ἠωρημένους, Ἰωνικῶς, ὁ χρονίσις. καὶ τὰ ὅμοια.

{1Καθολικὸς κανὼν περὶ πνεύματος τοῦ Η.}1 Τὸ Η πρὸ τοῦ Φ ἢ τοῦ Χ, ἢ καὶ πρὸ δύο δασέων, ἢ τῷ δασεῖ ὑποτασσομένου ἀμεταβόλου, ψιλοῦται. ἠφίει. ἠχος. ἠχθαιρον. ἠχλυον. σημείωσαι τὸ ἠφαιστος καὶ ἠφαι στίων. Σημείωσαι, ὅτι τὸ Η πρὸ τοῦ Β. Γ. Σ. Φ. Ψ. δα σύνεται ἀεὶ. πλὴν τῶν ἀπ' ἀυξήσεως. ἠφίει. ἠφάνισε. καὶ τῶν ἀπὸ πλεονασμοῦ. ἠβαιός. ἠγάθεος. πρὸ δὲ παντὸς φωνήεντος ψιλοῦται ἀεὶ. ὡσαύτως καὶ πρὸ τοῦ Ξ καὶ πρὸ τοῦ Θ. Τὸ Η ἐν τροχαϊκῇ λέξει ψιλοῦται. Ἠδος, τὸ ὄφελος. Ἠμαρ, ἡ ἡμέρα. ἦμος. Ἠμὶ, τὸ λέγω. καὶ τὰ ὅμοια. πλὴν τοῦ Ἠλος, ὅπερ ἐκ τοῦ ἦμι, ἦσω, γίνεται. καὶ ἦπαρ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἦδω ἐστίν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

1 Τὸ Ι πρὸ τοῦ Α ψιλοῦται. ἰατρός. ἰάκωβος. ἰάμβος. ἰάπτω. ἰάμβλιχος. ἰάμα. ἰατήρ. ἰάσων. καὶ τὰ λοιπά. Τὸ Ι πρὸ τοῦ Β ψιλοῦται. Ἰβυκος, κύριον. Ἰβις, τὸ ζῶον. Ἰβηρες, ἔθνος. Τὸ Ι πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται. οἶον Ἰγνύς, Ἰγνύη, τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος. ἰγνάτιος. Ἰγδα. πλὴν τῶν ἀπὸ κλίσεως. Ἰγμαί, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι. καὶ Ἰγμενος. Τὸ Ι πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται. οἶον Ἰδος, ὁ κόπος, καὶ ὁ ἰδρῶς. Ἰδίω, τὸ κοπιῶ. Ἰδιον. Ἰδε, ἀντὶ τοῦ θέασαι, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἰδοῦ ἰδοῦ. Ἰδη, ἡ βοτάνη, καὶ τὸ ὄρος, καὶ Ἰδαῖος, ἀπὸ τῆς Ἰδης. πλὴν εἰ μὴ τῷ Δ τὸ Ρ ἐπάγοιτο. σεσημείωται τὸ Ἰδρις ἐν τισὶ δὲ δασυνόμενον εὔρον αὐτό. Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ε ψιλοῦται. ἰεσσαί. ἰαχονίας. ἰεμενεί. πλὴν τοῦ ἱερός. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ἰερεύς. ἰέρεια. Ἰερεῖον, τὸ θῦμα. ἰερεύω. ἰερουργῶ. ἰεριχῶ. ἰερουσαλήμ. ἰέραξ. καὶ 204 ἀπὸ κλίσεως, Ἰει, ἀντὶ τοῦ ἔπεμπεν. ἰεῖς, ἡ μετοχή. Ἰεμαι, ἀντὶ τοῦ προθυμοῦμαι. ἴετο. καὶ τὰ ὅμοια. Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ζ δασύνεται ἀεὶ. Ἰζω, τὸ κάθημαι. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ἰζήσω. ἰζάνω. Τὸ Ι πρὸ Η ψιλοῦται. οἶον ἰησοῦς. ἰητρός. ἰητήρ. Ἰημι, τὸ πορεύομαι. Ἰη, ἀντὶ τοῦ ἔλθη. πλὴν τοῦ Ἰέω, ἰῶ, τὸ πέμπω, καὶ Ἰημι, τὸ αὐτό, ὧν ὁ παρατατικὸς ἴην. Τὸ Ι πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται ἀεὶ. Ἰθὺς, ὁ εὐθύς. Ἰθαγενής, ὁ ἐγχώριος. ἰθάκη. ἰθακήσιος. Ἰθῶμη, πόλις. καὶ τὰ λοιπά. Τὸ Ι πρὸ τοῦ Κ ψιλοῦται. Ἰκελος, ὅμοιος. ἰκαρος. Ἰκάριον, πέλαγος. Ἰκόνιον, πόλις. Ἰκρίον, τὸ ὀρθὸν ξύλον. Ἰκτίς, ὄρνειον. ἰκμάς. ἰκμαλέον. πλὴν τοῦ ἰκανός. ἰκανῶ, ῥῆμα. Ἰκω, τὸ ἰκετεύω· ἀφ' οὗ καὶ ἰκετεία, καὶ ἰκέσιος, καὶ ἰκεσία. Ἰκω, τὸ καταλαμβάνω, ποιητικόν, διὰ τοῦ ι γραφόμενον. ἀφ' οὗ καὶ ἰκάνω, παράγωγον. ἰκνοῦμαι, καὶ ἀπὸ κλίσεως Ἰκετο, ἀντὶ τοῦ ἦλθε, καὶ ἴκτο τὸ αὐτό. Τὸ Ι πρὸ τοῦ Λ, ἢ ἐνὸς ἢ δισοῦ, ψιλοῦται. Ἰλιος, ἡ Τροία. Ἰλος, κύριον. Ἰλὺς, ὁ βόρβορος. Ἰλη, ἡ τάξις. Ἰλλος, ὁ ὀφθαλμός. Ἰλλὰς, τὸ σχοινίον. καὶ Ἰλλουστριος, τὸ ἀξίωμα. Ἰλεός, ὁ φωλεός. Ἰλιγγος. ἰλιγγῶ. πλὴν τοῦ Ἰλαος, ὁ εὐμενής, καὶ Ἰλεως, Ἀττικῶς τὸ αὐτό. ἰλῶ, ῥῆμα. ἰλαρός. ἰλαρότης. ἰλαρίων. ἰλάσκω. ἰλασμός. καὶ Ἰλή κοις, ἀντὶ τοῦ ἴλεως εἴης. Τὸ Ι πρὸ τοῦ Μ, φωνήεντος ἐπιφερομένου, δασύνεται ἀεὶ. Ἰμερος, ἡ ἐπιθυμία. Ἰμέριος, κύριον. Ἰμάς, ὀλῶρος. ἰμάσθη. Ἰμῶ, τὸ ἀντλῶ. ἰμωνιά. Ἰμέρα, πόλις. πλὴν τοῦ Ἰμεναι, ἀντὶ τοῦ πορεύεσθαι. καὶ Ἰμεν, ἀντὶ τοῦ πορευόμεθα. Συμφώνου δὲ ἐπαγομένου ψιλοῦται. Ἰμβρος, νῆσος. καὶ ἕτερα. Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ν ψιλοῦται. Ἰναχος, ποταμός. Ἰνώ, ὄνομα θεᾶς. Ἰνίον, τὸ νεῦρον. Ἰν, Ἰνός, ἡ δύναμις. Ἰνωτὸ ἐνδυναμῶ. πλὴν τοῦ Ἰνα, αἰτιολογικοῦ συνδέσμου. καὶ Ἰνα, ἀντὶ τοῦ ὄπου, τοπικοῦ ἐπιρρήματος. Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ξ ψιλοῦται. Ἰξ, ὁ σκῶληξ. Ἰξίων, κύριον. πλὴν τοῦ Ἰξωμαι, ἀντὶ τοῦ παραγένομαι. καὶ Ἰξον, ἀντὶ τοῦ κατέλαβον. ὡς τὸ, Οἱ δ' Ἰξον κοίλην Λακεδαίμονα

κητώεσσαν. 205 τὸ μέντοι Ἰξαλος, ὁ ὄρμητικός. καὶ ἰξὸς, εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἰξαι γέγονεν, ἀλλ' ὅμως ψιλοῦται. πολλάκις γὰρ ἢ παραγωγὴ εἴωθεν ἀλλάσσειν καὶ τὸ πνεῦμα. ὡς ἐν τῷ ἄμα, ἄμυδις. Ἰδίω, ἰδρῶς. ἰξω, ἰξός. ὀδός, ὀδυσεύς. εἴρω, Εἰρμός. εἴργω, Εἰρκτή. Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ο ψιλοῦται ἀεὶ. οἶον, ἰοβιανός. ἰοβά της. ἰόλαος. ἰορδάνης. Ἰον, τὸ ἄνθος. Ἰοθὸρ, ὁ πενθερός τοῦ Μωϋσέος. ἰοκάστη. ἰός. καὶ τὰ λοιπά. ζήτει, ἐὰν τὸ Ἰὸς ἐλήφθη καὶ εἰς τὸ βέλος. οὐ γὰρ εὔρον διαστολὴν τούτου ἐν τοῖς περὶ πνευμάτων. παρὰ μέντοι τοῖς Νεωτέροις Γραμματικοῖς καὶ δασυνόμενον τοῦτο κατέλαβον, ἐκ τοῦ ἴημι, τὸ πέμπω, καὶ ψιλούμενον ἐκ τοῦ ἰοῦσθαι. Τὸ Ι πρὸ τοῦ Π, ἐνὸς ὄντος, ψιλοῦται. Ἰπτω, τὸ βλάπτω. Ἰπνος, ὁ φοῦρνος. Ἰπος, ἢ παγὶς τῶν μυῶν. καὶ Ἰπες, οἱ σκώληκες. ἀπὸ πτώσεως σεσημειώται τὸ Ἰπταμαι, δασυνόμενον. Δισσοῦ δὲ ὄντος δασύνεται. οἶον Ἰππος. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ συγκείμενα. ἰππεύω. ἰππεύς. ἰππίας. ἰπποκρά της. ἰπώναξ. Ἰππόκομος, ὁ τῶν ἵπων ἐπιμελούμενος. ἰππηλάτης. ἰππηλάσιον. ἰππομανής. Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ρ ψιλοῦται. Ἰρος, ὁ πτωχός. Ἰρις, τὸ τόξον. πλὴν τῶν ἀπὸ ἱερὸς γινομένων κατὰ κρᾶσιν τοῦ ι καὶ ε εἰς ι μακρόν. οἶον Ἰρός, ὁ ἱερός. Ἰρεῖον, τὸ θῦμα. Ἰρηξ, ὁ ἰέραξ. τινὲς δὲ παραλόγως ψιλοῦσι τὰ τοιαῦτα, λέγοντες ὅτι τὰ συγκοπέντα κατὰ Αἰολεῖς ψιλοῦνται. οἶον ὠρμησεν, ὦρσεν. ἀρμόσας, ἄρσας. πρὸς οὓς ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι οὔτε τὸ ὠρμησεν ἐγένετο κατὰ συγκοπήν ὠρσεν, οὔτε τὸ ἀρμόσας, ἄρσας. ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ Ὄρω, τὸ διεγείρω, ὁ μέλλον ὄρω, καὶ Αἰολικῶς ὄρσω. καὶ Ἄρω, τὸ ἀρμόζω, ἀρῶ, καὶ Αἰολικῶς ἄρσω. τὰ τοιαῦτα ψιλοῦνται γινόμενα. οὔτε μὴν τὸ ἱρός καὶ ἰρεῖον καὶ ἰρηξ συνεκόπησαν Αἰολι κῶς, ἀλλὰ κρᾶσιν ἔπαθον τοῦ ι καὶ ε εἰς ι, ὡς ἐν τῷ ὄφιος ὄφιος ἔστιν εὐρεῖν. Τὸ Ι πρὸ τοῦ Σ, εἰ μὴ τὸ Τ ἐπάγοιτο, ψιλοῦται ἀεὶ. Ἰσος, ὁ ὅμοιος. Ἰσις, ὄνομα θεᾶς. ἰσίδωρος. ἰσηνίας. ἰσμαῖλ. Ἰσπανία, χώρα. ἰσχάς. ἰσχίον. ἰσχνός. ἰσχύς. εἰ δὲ ἐπάγοιτο τὸ Τ, δασύνεται. Ἰστωρ, ὁ ἐπιστήμων. ἰστορία. Ἰστιαῖος, κύριον. Ἰσμα, τὸ κτίσμα. ἰστημι. ἰστός. ἰστάριον. 206 ἰστίον. σημείωσαι τὸ Ἰστω, ἀντὶ τοῦ γινωσκέτω. Ἰστέον. καὶ Ἰστρος, ποταμός. Τὸ Ι πρὸ τοῦ Τ ψιλοῦται. Ἰτυς, ἢ περιφέρεια τοῦ ἄρματος. καὶ Ἰτυς, ὁ υἱὸς τῆς ἀηδόνης. ἰταλία. ἰτέα. Ἰτέον, ἀντὶ τοῦ πορευτέον. Ἰταμός, ὁ ἀναίσχυντος. Ἰτης, ὁ πτωχός. καὶ τὰ λοιπά. Τὸ Ι πρὸ τοῦ Υ ψιλοῦται. Ἰϋγξ, εἶδος ὀρνέου, καὶ ὄργανου. Ἰϋζω, τὸ βοῶ. καὶ τὰ ὅμοια. Τὸ Ι πρὸ τοῦ Φ ψιλοῦται. Ἰφικλος. Ἰφίτος. Ἰφι, ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς, καὶ λίαν. καὶ Ἰφια μῆλα. καὶ Ἰφίς, ὁ ταχύς. Ἰφιγένεια καὶ Ἰφιάνασσα, κύρια. καὶ τὰ λοιπά. Τὸ Ι πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. Ἰχνος. ἰχώρ. ἰχθύς. Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ψ ψιλοῦται. Ἰψ, ὁ σκώληξ. ἰψιφαγία. Ἰψω, ἐπὶ μέλλοντος, ἀντὶ τοῦ βλάψω. Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ω ψιλοῦται. ἰώσηπος. Ἰωάννης. ἰών, ἰωνος. ἰωνᾶς. ἰωήλ. ἰώβ. Ἰωκή, ἢ δῖωξις. Ἰωξίς, τὸ αὐτό. Ἰῶτα, τὸ στοιχεῖον. καὶ τὰ λοιπά. Ἰῶ δὲ, τὸ πέμπω, δασύνεται.

{1Καθολικὸς κανὼν περὶ πνεύματος τοῦ Ι.}1 Σημειωτέον, ὅτι τὸ Ι πρὸ παντὸς φωνήεντος ψιλοῦται ἀεὶ, καὶ πρὸ τῶν τριῶν δασέων τοῦ Θ, Φ, Χ, πρὸ τοῦ Ζ διπλοῦ ἀεὶ δασύνεται, πρὸ δὲ τῶν ἐτέρων δύο διπλῶν Ξ, Ψ ἀεὶ ψιλοῦται. καὶ πρὸ τοῦ Β, Γ, πρὸ δὲ τοῦ Μ δασύνεται ἀεὶ, πλὴν τοῦ Ἰμβρος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο

1 Τὸ Ο πρὸ τοῦ Α ψιλοῦται. οἶον Ὅαροι, αἱ γυναῖκες. καὶ Ὅαρίζειν, τὸ γυναικὶ συνομιλεῖν, ἤγουν μίγνυσθαι. καὶ Ὅαριστὺς, ἢ τῶν γυναικῶν ὁμιλία. καὶ τὰ λοιπά. Τὸ Ο πρὸ τοῦ Β ψιλοῦται. οἶον ὀβολός. ὀβελός. ὀβελίσκος. Ὄβριμος, ὁ ἰσχυρός. Ὄβότας, κύριον. Ὄβάρης, ὁ πέρσης. καὶ τὰ ὅμοια. Τὸ Ο πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται. οἶον Ὄγμος, ἢ τάξις. ὄγκος. ὄγδος. ὄγδοῦντα. Ὄγμιος, ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέος. καὶ τὰ λοιπά. Τὸ Ο πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται. οἶον ὀδύνη. ὀδούς, ὀδόντος. Ὄδαξ, ἀντὶ τοῦ μετὰ

τῶν ὀδόντων. ὀδωδῶς. καὶ τὰ 207 λοιπά. πλὴν τοῦ ὀδός. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ὀδεύω, ὀδίτης, ὀδοιπόρος, ὀδοιδόκος, ὀ ληστής. σὺν τούτοις καὶ Ὀδί, ἀντὶ τοῦ οὔτος, καὶ ὀ δεῖνα. τὸ μέντοι Ὀδυσσεὺς οἱ μὲν δι' ἑνὸς σ γράφοντες δασύνουσι αὐτό· ἐτυμολογοῦντες παρὰ τὴν ὀδὸν καὶ τὸ ὕω τὸ βρέχω. Ἰστορεῖται γὰρ, ὅτι ἡ μήτηρ Ἀντίκλεια πρὸς γάμον δοθεῖσα τῷ Λαέρτῃ ἐγέννη σεν αὐτὸν καθ' ὀδὸν ὑετοῦ γενομένου. διὸ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐκλήθη. Οἱ δὲ ψιλοῦσιν, ἐτυμολογοῦντες ἀπὸ τοῦ Ὀδύσσω, τὸ ὀργίζομαι. ὀργίλω γὰρ ἐώκει, ὅτε ἐδημηγόρει. καθὰ δηλοῖ καὶ Ὀμηρος λέγων περὶ αὐτοῦ, Φαίης κεν ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι ἄφρονα τ' αὐτῶς. φαίνονται οὖν καὶ ἀμφοτέραι αἱ ἐτυμολογίαι ἀρεσταί. εὖ ρηται δὲ παρ' Ὀμήρῳ ψιλούμενον καὶ δι' ἑνὸς σ γραφόμενον διὰ τὸ μετρούμενον, ὡς ἐν τῷ, Εὐρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διῖ μῆτιν ἀτάλαντον. καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. εἰ δὲ καὶ παρὰ τὴν ὀδὸν ἐτυμολογεῖται. οὐδὲν καθέστηκεν ἄπορον, πῶς οὐ δασύνεται. εἴρηται γὰρ, ὡς αἱ παραγωγαὶ πολλάκις εἰώθασιν ἀμείβειν τὰ πνεύματα. ἅμα, ἅμυδις. ἰδίω, ἰδρώς. οὕτως καὶ ὀδός, Ὀδυσσεὺς. Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ε ψιλοῦται. Ὀεργίλος, κύριον. Ὀετής, ὁ ὁμοετής, κατὰ συγκοπήν. ὡς καὶ Ὀπατρος, ὁ ὁμόπατρος. Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. Ὀζος, ὁ κλάδος. ὄζω, ῥήμα. καὶ τὰ λοιπά. Τὸ Ο πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται. οἶον ὀθόνη. Ὀθνεῖος, ὁ ξένος. Ὀθων, κύριον. Ὀθομαι, τὸ ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι. ὡς τὸ, Οὐδ' ὀθομαι κοτέοντος. πλὴν τοῦ Ὀθι, ἀντὶ τοῦ ὄπου. καὶ ὄθεν. Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ι ψιλοῦται. οἰστός. Ὀίω, τὸ ὑπολαμ βάνω. καὶ τὰ λοιπά. Τὸ Ο πρὸ τοῦ Κ ψιλοῦται. οἶον ὄκνος. ὀκλάζω. ὀκρίβας. Ὀκριόεις, ὁ φρίκωδος † καὶ ὁ ταχύς. Ὀκέλλω, τὸ προσορμίζω τὴν ναῦν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τῶν κατὰ τροπὴν τοῦ Π εἰς Κ γινομένων κατὰ διάλεκτον Ἰωνικὴν. οἶον Ὀκόσον, ἀντὶ τοῦ ὀπόσον. Ὀκοῖος, ἀντὶ τοῦ ὀποῖος. Ὀκως, ἀντὶ τοῦ ὄπως. καὶ τῶν ὁμοίων. 208 Τὸ Ο πρὸ τοῦ Λ ἢ ἑνὸς ἢ δισσοῦ ψιλοῦται, συμφώνου ἐπαγομένου ἢ φωνήεντος. ὄλεθρος. ὄλυμπος. ὄλισθος. Ὀλορος, κύριον. ὀλίγος. ὀλλύω. ὄλλω. Ὀλοοῖτροχος, ὁ στρογγύλος λίθος. Ὀλβος, ὁ πλοῦτος. Ὀλμειός, ποταμός. Ὀλπη, ἡ λήκυθος, ὃ ἐστὶ τὸ ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, ἐλαιοπὴ τις οὔσα. πλὴν τοῦ ὄλος. Ὀλμος, ἡ ἔγδη. Ὀλκος, τὸ σῶμα τοῦ ὄφρεως, καὶ πᾶν ἐπίμηκες σῶμα, καὶ ὁ λιμὴν, ἐν ᾧ αἱ ὀλκάδες ἴστανται. Ὀλκάς, ἡ ναῦς. Ὀλκή, τὸ βάρος. ὄλως, ἐπίρρημα. ὀλικῶς. ὀλότος †. καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ ὄλος. Τὸ Ο πρὸ τοῦ Μ, ἑνὸς ἢ δισσοῦ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ψιλοῦται. οἶον Ὀμῶ, τὸ ὀμνύω. Ὀμιχῶ, τὸ οὐρέω. ὀμίχλη. ὄμμα. ὄμματῶ. ὄμβρος. Ὀμφαξ, ἡ ὠμὴ σταφυλή. Ὀμόργνησι, ἀντὶ τοῦ ἀπομάσσει, καὶ ἀποσπογ γίξει. πλὴν τοῦ ὀμοῦ, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. οἶον ὀμαίμων. Ὀμορος, ὁ γείτων. ὀμυενέτης. ὀμῆλιξ. ὀμηρος. ὀμῶνυμος. ὀμιλος. ὀμιλία. ὀμοιος. Ὀμοκλή, ἡ ἀπειλή. καὶ ὀμαλός. Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ν, ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ψιλοῦται. οἶον ὄναρ. ὄνυξ. Ὀνθος, ἡ τῶν βοῶν κόπρος. ὄνειρος. Ὀνεῖατα, τὰ βρώματα. καὶ Ὀμηρος. Οἱ δ' ἐπ' ὀνεῖαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. πρόσκειται ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι. διὰ τὸ ὄν, τὸ ἴδιον. καὶ ὄν, ἀντὶ τοῦ ὄντινα, ἄρθρον ὑποτακτικόν πτώσεως αἰτιατικῆς τῶν ἐνικῶν. ὄν δὲ, τὸ ὑπάρχον, ψιλοῦται, Ἐὸν γὰρ ἦν, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε γέγονεν ὄν. Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ξ ψιλοῦται. οἶον ὄξος. ὄξύς. Ὀξύη, εἶδος δένδρου. Ὀξυόεν δόρυ, τὸ ταχὺ, ἢ τὸ ἐστομωμένον, ἢ τὸ ἀπὸ ὄξύης δένδρου κατεσκευασμένον. (ὡς καὶ Μείλιον, τὸ ἀπὸ μελίας· καὶ Οἰσύϊνον, τὸ ἀπὸ οἰσύας.) τινὲς δὲ τὸ καλῶς ἐξεσμένον ἀποδεδώκασιν. ἀπὸ γὰρ τοῦ ξύω γίνεται ξυόεν, καὶ πλεονασμῶ τοῦ Ο ὄξυόεν. Τὸ Ο πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται. οἶον ὀπός. ὀπίσω. Ὀπή, ἡ τρύπα. ὀπώρα. καὶ Ὀπωρινός, καιρὸς καὶ βορρᾶς. ὄς δ' ὅτ' ὀπωρινός βορέης νεοαρδέ' ἄλωην Αἰψα ξηραίνει. Ὀπαδός, καὶ Ὀπάων, ὁ ἀκόλουθος. πλὴν τῶν ἐχόντων τῷ Π ἐπαγομένου τὸ Λ, οἶον ὄπλον. ὀπλίζω. Ὀπλή, ὁ ὄνυξ. 209 καὶ τῶν ἀναφορικῶν. οἶον ὄποι, καὶ ὄπου. ὀπόθεν. ὀπόθι. ὀπότε. ὀποῖος. ὀπόσος. ὀπότερος. ὄπως. ὀπωσοῦν καὶ ὄπο σονοῦν. Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ρ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ἢ τοῦ Ρ αὐτοῦ, ψιλοῦται. οἶον ὀρεύς. ὀρέγω. ὀρέστης. ὄρος,

ὁ βουνός. ὀργίζομαι. Ὀρρός, τὸ γάλα. Ὀρρώδω, τὸ δειλιῶ. ὀρχοῦμαι. ὀρθός. Ὀρπηξ, ὁ κλάδος. ὀρφεύς. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ὀρῶ, τὸ βλέπω. ὄρος, ἀρσενικόν. καὶ τῶν ἔξ αὐτοῦ. οἶον ὀρίζω. ὀρισμός. ὀριστικόν. Ὀριον, τὸ ὀροθέσιον. καὶ πλὴν τῶν ἐχόντων τὸ Κ ἢ τὸ Μ ἐπαγόμε νον. οἶον Ὀρμος, ὁ λιμὴν. ἀφ' οὗ καὶ Ὀρμίζω, τὸ ἔλλι-μενίζω. ὀρμαθός. ὀρμῶ. ὀρμῶμαι. ὀρμώμενος. Ὀρμενος δὲ, ὁ διεγερθεὶς, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄρρω, φιλοῦται. ὄρκος. ὀρκίζω. τὸ Ὀργιον, τὸ μυστήριον, δασυνόμενον εὖρον ἔν τε τοῖς Θεοδωρίτου, καὶ ἔν ἑτέροις, καίπερ ἔν τῇ συνηθείᾳ φιλοῦ μενον. τὸ δὲ Ὀρπηξ ἔν πολλοῖς φιλούμενον. ἀπὸ γὰρ τοῦ ὀρούειν εἰς ὕψος φιλοῦσιν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἔρπειν δασύνουσι τινές. Ὀρμαθός παρά τισι φιλοῦται. Τὸ Ο πρὸ τοῦ Σ, ἑτέρου συμφώνου ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ ἐπαγομένου, ἔν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, φιλοῦται. οἶον ὄστρεον. ὄστρακον. ὄστοῦν. Ὀσφύς, ὁ περὶ τοὺς νεφρούς τόπος. ἀφ' οὗ καὶ Ὀσφυῆς, ὁ κεκλασμένος καὶ ἀσθενής τὴν ὄσφύν. ἔκ τοῦ Ἄγω, ἄξω, ὃ δηλοῖ τὸ κλῶ. ὡς τὸ, γέροντος ὄσφυῆος. Ὀστία, ἡ θύρα παρά Ῥωμαίοις. καὶ Ὀστιάριος, ὁ θυρωρός. Ὀσσα, ἡ φήμη, καὶ ἡ μαντεία, καὶ ὄνομα ὄρους. Ὀσσω, τὸ βλέπω. ἀφ' οὗ καὶ Ὀσσε, τὸ ὀφθαλμῶ, δυϊκῶς. ὄσφρησις καὶ τὰ λοιπά. πρόσκειται ἔν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι. διὰ τὸ Ὀς, ὁ ἴδιος. Ὀς, ἀντὶ τοῦ οὔτος. καὶ Ὀς ἀντὶ τοῦ ὄστις. φωνήεντος δὲ ἐπαγομένου δασύνεται. οἶον ὄσιος. ὄσιῶ. ὄσος. ὄσον. καὶ Ὀσία, ἡ ταφή. τὸ μέντοι Ὀσιρις, κύριον, φωνήεντος ἐπαγομένου, φιλοῦται. Τὸ Ο πρὸ τοῦ Τ φιλοῦται. οἶον Ὀτλος, ἡ κακοπάθεια. καὶ Ὀτλήσαι, τὸ κακοπαθῆσαι. Ὀττοτοῖ, (γρ. θρη-νητικόν) ἀντὶ τοῦ φεῦ. Ὀτρηρός, ὁ σπουδαῖος. Ὀττεία, ἡ μαντεία. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ὄτε. ὄτι. ὄταν. Ὀτω, ἀντὶ τοῦ ὦτινι. Ὀτέοισιν, ἀντὶ τοῦ οἴττισι. καὶ ὄ τε, ἀντὶ τοῦ ὄπερ παρ' Ὀμήρω, ὡς τὸ, Ἄλκῃν δ' οὗ τοι δῶκεν, ὄ, τε κράτος ἐστὶ μέγιστον. 210 Τὸ Ο πρὸ τοῦ Φ φιλοῦται. ὄφισ. Ὀφνεῖ, κύριον. ὄφελος. Ὀφειλή, τὸ χρέος. ὄφλισκάνω. ὄφρῦς. Ὀφρα, ἀντὶ τοῦ ὄπως, ὄπερ, ἀπὸ τοῦ τόφρα κατὰ ἀφαίρεσιν γινόμενον τοῦ φιλοῦ τ ὄφειλε δασύνεσθαι, ἀλλ' ὁμως φιλοῦται διὰ τὸν λέγοντα κανόνα· τὸ Ε Ο πρὸ δασέος φιλοῦται. ὄφισ. ἔθνος. ἔφεις. Ὀφελον, ἀντὶ τοῦ εἶθε. ὡς τὸ, ὄφελον κατευθυνθείκεσαν αἱ ὁδοί μου. Ὀφφίκιον, παρά Ῥωμαίοις, ἀπλῶς πᾶσα ὑπηρεσία. Τὸ Ο πρὸ τοῦ Χ φιλοῦται. ὄχος, τὸ ἄρμα. ὄχεύς. ὄχανον. ὄχετός. ὄχυρός. ὄχλος. ὄχληρός. Ὀχα, ἀντὶ τοῦ ἐξόχως. καὶ τὰ λοιπά. Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ψ φιλοῦται. ὄψις. ὄψια. ὄψέ. ὄψον. ὄψώνιον. ὄψοφάγος. ὄψάριον.

{1Καθολικοὶ κανόνες περὶ πνεύματος τοῦ Ο.}1 Τὸ Ο πλεονάζον ἔν ταῖς ἀπὸ συμφώνων ἀρχομέναις λέξεσι φιλοῦται. βριμῶ, ὄβριμος. βέλος, ὄβελος. σταφίς, ὄσταφίς. κρυοίς, ὄκρυοίς. Τὸ Ο πρὸ τοῦ Α, Β, Γ, φιλοῦται ἀεὶ, καὶ πρὸ τοῦ Ε, Ζ, Κ, Θ, Ι, πλὴν μόνων τοῦ ὄθι καὶ ὄθεν. ὡσαύτως καὶ πρὸ τοῦ Γ, Ξ, καὶ Φ, Χ, Ψ. Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ρ δασυνόμενον, ὅτε προσλάβῃ τὸ Υ, φιλοῦται. οἶον ὄρος, οὔρος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ

1 Τὸ Υ πάσης λέξεως ἄρχον δασύνεται. οἶον ὑάκινθος. ὑβός. ὑγεία. ὑδωρ. ὑελλος. ὑθλος. ὑλη. ὑμέτερος. ὑννις. ὑπήνη. ὑρκανία. Ὑς, ὁ χοῖρος. ὕφος. ὕψος. υἰός. υἰώνος. πλὴν τοῦ ὑμες, ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς, Αἰολικῶς. ἀλλὰ διὰ τὸν ἄνω ῥηθέντα κανόνα ὁ Τυραννίων παρά τῷ ποιητῇ ἐδάσυνε τὸ ὕμες. καὶ ρχας, τὸ ταριχηρόν ἀγγεῖον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

1 Τὸ Ω ἔν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι φιλοῦται. οἶον ὦδε καὶ ὦδι, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. ὦχος, καὶ ὠχρός. ὠχρότης. Ὡσχος, ὁ κλάδος. Ὡμός, ὁ ἀπηνής. Ὡμος, ἡράχις. Ὡτος, κύριον. Ὡστός, ὁ ἀποδεδιωγμένος. Ὡρος καὶ Ὡρίων, κύρια. πλὴν τοῦ

ᾠρα, ὁ καιρὸς καὶ τῶν παρ' 211 αὐτοῦ ᾠρος, ὁ χρόνος. ὠριμος. ᾠρα, ἡ εὐμορφία. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ὠραῖος. ὠραίζω. ᾠρακίζω, τὸ ὠχριῶ. καὶ ὠρακίω, τὸ αὐτό. ᾠρικὸς βοῦς, ὁ ὠραῖος. καὶ τῶν παρὰ τὸ ᾠρα, ἡ φροντίς. ᾠρῶ, τὸ φυλάσσω. ὠρεῖον. ᾠδε, ἀντὶ τοῦ κατὰ τοιοῦτον τὸν τρόπον. καὶ ᾠδὴ, τὸ αὐτό. πρόσκειται ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι διὰ τὸ ῶ, ἀντὶ τοῦ ῶτινι, ὑποτακτικὸν ἄρθρον πτώσεως δοτικῆς τῶν ἐνικῶν. καὶ ῶ, τῶ ἰδίω. ῶν, ἀντὶ τοῦ ῶντινων, ἐπὶ γενικῆς τῶν πληθυντικῶν. καὶ ῶν, τῶν ἰδίων. τὸ μέντοι ᾠ, σχελιαστικὸν ἐπὶ ῥημα, καὶ ῶ τῆς κλητικῆς, καὶ ῶ ῥημα ὑποτακτικὸν, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχω. καὶ ῶν, ὁ ὑπάρχων, ψιλοῦται. {1Καθολικὸι κανόνες περὶ πνευμάτων.}1 Πᾶν φωνῆεν εἰς Ρ λῆγον, ἐπιφερομένου συμφώνου δασέος, ψιλοῦται. οἶον ἀρχή. ἔρχομαι. ὄρφανός. ὀρθός. καὶ τὰ ὅμοια. διὸ καὶ οἱ Αἰολεῖς, ὡς εἴρηται, τὸ ρχας ψιλοῦσιν. Πᾶν φωνῆεν πρὸ δασέος ψιλοῦται. ὄφισ. ἔθνος. ἔφεις. ἴχνος. ἦχος. ἦθος. πλὴν τοῦ ἀφή. ὅθεν καὶ Ἥφαιστος, τὸ πῦρ, ἀλληγορικῶς, ἀπὸ τοῦ τὴν ἀφήν αἴθειν. τὸ δὲ Ἥχι, ἀντὶ τοῦ ὄπου, κατ' ἐπέκτασίν ἐστι τῆς χι συλλαβῆς.

ΠΕΡΙ ΥΠΑΡΚΤΙΚΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

1 Τὰ ὑπαρκτικὰ ῥήματα ψιλοῦνται. οἶον Εἰμί, τὸ ὑπάρχω. Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχε, τρίτον πρόσωπον. καὶ Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον ἐγώ. ὡς τὸ παρ' Εὐριπίδῃ, Νεώτατος δ' ἦν Πριαμιδῶν. λέγει δὲ περὶ ἑαυτοῦ τοῦτο ὁ Πολύδωρος. Εἴην, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοιμι, εὐκτικὸν, ἐὰν ῶ ὑποτακτικὸν, καὶ πάντα τὰ πρόσωπα τούτου καὶ αἰ μετοχαί, ὦν, οὔσα, ὄν.

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΩΝ.

1 Πᾶν ἄρθρον προτακτικὸν, ἢ ὑποτακτικὸν, ἀπὸ φω νήεντος ἀρχόμενον, δασύνεται. προτακτικὸν μὲν, οἶον, ὁ, οἶ, ἡ, αἶ, ὑποτακτικὸν δὲ ὄς, ἀντὶ τοῦ ὄστις. οὔ, ῶ, ῶν. δυϊκὰ, ὦ, οἶν. πληθυντικὰ, οἶ, ῶν, οἶς, οὔς, θηλυκὰ, ἡ, ἀντὶ τοῦ ἦτις. ἦς, ἦ, ἦν. δυϊκὰ, ἄ, αἶν. πληθυντικὰ, αἶ, ῶν, αἶς, ἄς. οὐδέτερα, ὄ, οὔ, ῶ, ὄ. δυϊκὰ, ὦ, οἶν. πληθυντικὰ, ἄ, ῶν, οἶς, ἄ. τὸ δὲ ῶ τῆς κλητικῆς ψιλούμενον 212 πολλαχῶς ἐλέγχεται μὴ εἶναι ἄρθρον, ἀλλὰ κλητικὸν ἐπὶ ῥημα. πρῶτον μὲν, ὅτι πᾶν ἄρθρον ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον δασύνεσθαι θέλει· τοῦτο δὲ ψιλοῦται. δεύτερον, ὅτι πᾶν ἄρθρον προτακτικὸν ἢ πνεῦμα ἢ τόνον ἐπιδέχεται· τοῦτο δὲ καὶ ἀμφότερα. τρίτον, ὅτι πᾶν ἄρθρον διαλλάττειν θέλει ἐν τοῖς τρισὶ γένεσι καὶ ἐν τοῖς τρισὶν ἀριθμοῖς· ἐν μέντοι τρισὶ γένεσιν, οἶον ὁ αἶας, ἡ μοῦσα, τὸ βῆμα· ἐν δὲ τοῖς τρισὶν ἀριθμοῖς, οἶον ὁ αἶας, τὸ αἶαντε, οἱ αἶαντες, ἡ μοῦσα, τὰ μούσα, αἱ μοῦσαι, τὸ βῆμα, τὸ βήματα, τὰ βήματα· τοῦτο δὲ οὐ διαλλάσσουν, οὔτε ἐν τοῖς τρισὶ γένεσι, οὔτε ἐν τοῖς τρισὶν ἀριθμοῖς. τέταρτον, ὅτι πᾶν ἄρθρον πρώτου προσώπου θέλει εἶναι ἢ τρίτου, οὐχὶ δευτέρου· τοῦτο δὲ δευτέρου προσώπου ἐστὶ. πέμπτον, ὅτι πᾶν ἄρθρον φανερόν θέλει σημαίνειν καὶ πρόδηλον ἀριθμόν. ἕκτον, ὅτι οὐ φυλάττει τὸν κανόνα τὸν λέγοντα, πᾶσα κλητικὴ τὸν ἴσον χρόνον θέλει ἔχειν τῆς ἰδίας εὐθείας, ἢ ἐλάττονα, οὐδέποτε δὲ μείζονα· τοῦτο γὰρ μείζον ἐστὶ τῆς ἰδίας εὐθείας.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

1 Τὸ ἐν ἀντωνυμίαις Ε ψιλοῦται. οἶον ἐγὼ, ἐκεῖνος, ἐμὸς, ἐμοὶ, καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἔ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἑαυτὸν, καὶ τὸ ἔθεν καθ' Ὅμηρον, Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.

1 Πᾶσα πρόθεσις ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένη ψιλοῦται. οἶον ἀνά, ἀμφί, ἀντί, ἀπὸ, ἐπί, ἐν, εἰς, ἐξ, ἥτις καὶ ἐκ λέγεται. καὶ ὅτε μὲν ἐπάγεται φωνήεν, φυλάττει τὸ Ξ. οἶον ἐξ οὐρανοῦ. ἐξ ὕψους. ἐξ ἄδου. ὅτε δὲ σύμφωνον ἐπάγεται, ἐκφέρεται διὰ μόνου τοῦ Κ διὰ τὴν εὐφωνίαν. οἶον ἐκ τῶν οὐρανῶν, ἐκ ῥώμης, ἐκ τῆς γῆς, ἐκ θαλάττης, καὶ τῶν ὁμοίων. πλὴν τῆς ὑπὸ καὶ ὑπέρ.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΩΝ.

1 Πᾶς σύνδεσμος ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενος ψιλοῦται. οἶον ἀλλά. ἐάν. εἰ, ἀντί τοῦ ἐάν. καὶ ἡ διαζευκτικὸν, διὰ τοῦ η, καὶ ἦτοι. πλὴν τῶν αἰτιολογικῶν. οὔτοι γὰρ δασύνονται. ἴνα, ὅπως, ὅτι, ἔνεκα. τὸ μέντοι ὄφρα ψιλοῦται 213 καὶ τοῦτο κατὰ ἀποβολὴν τοῦ τ γινόμενον. ἔστι γὰρ κανὼν ὁ λέγων, τὰ κατὰ ἀποβολὴν ψιλοῦ δασύνονται. οἶον τόσος, ὅσος. τοῖος, οἷος. ποτέ, ὅτε. τότε, ὅτε. πηνίκα, ἠνίκα. καὶ τὰ ὑποτακτικὰ ἄρθρα ἀπὸ τῶν προτακτικῶν κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Τ. περὶ ὧν εὐρήκαμεν. πλὴν τοῦ τόφρα, ὄφρα. ὡς καὶ Ὅμηρος· Τόφρα γοῦν ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές. καὶ τῆμος, ἦμος. ψιλοῦται δὲ τὸ μὲν ἦμος διὰ τὸν λέγοντα κανόνα, τὸ Η ἐν τροχαϊκῇ λέξει ψιλοῦται. ἦχος. ἦδος. ἦθος. πλὴν τοῦ ἦπαρ, καὶ ἦλος. τὸ δὲ ὄφρα διὰ τὸν λέγοντα κανόνα, ὅτι τὸ ε ο πρὸ δασέος ὄντα ψιλοῦται. ὄφρις. ἔθνος. ἔφεις. ὄφρα. ἔχις. ὄχος, τὸ ἄρμα. ὀθόνη.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΩΝ.

1 Τὸ Ε τῶν ἀριθμῶν δασύνεται. ἐν, ἀπὸ τοῦ εἷς, ἐνὸς γινόμενον, ἐξ, ἐπτὰ, ἑβδομήκοντα, ἑκατόν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἐννέα, εἴκοσι, καὶ ἐννεήκοντα. καί, καθόλου εἰπεῖν, πᾶς ἀριθμὸς, ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενος, δασύνεται πλὴν τῶν ῥηθέντων καὶ τῶν ὀκτώ καὶ τοῦ ὀγδοήκοντα.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΕΞ ΔΙΦΘΟΓΓΩΝ.

1 Ἡ ἄ-ι δίφθογγος ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται. οἶον αἰκίζω. αἰδοῦμαι. αἰζηός. αἰλιανός. Αἴλουρος, ζῶων. αἰάζω. Αἴρω, τὸ ἐπαίρω. καὶ τὰ λοιπά. εἰ μὴ τὸ Μ ἐπάγοιτο. οἶον αἶμα. Αἰμύλος, ὁ πανοῦργος, καὶ δόλιος. Αἶμος, ὄρος. πλὴν τοῦ Αἶμων, ὁ ἐπιστήμων. ση-μείωσαι τὸ Αἶρῶ, τὸ κρατῶ. Αἶροῦμαι, τὸ βούλομαι. ὑπὲρ μίαν ὄντα συλλαβὴν καὶ δασυνόμενα. εἴρηται δὲ ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι διὰ τὰ ἄρθρα τὰ ὑποτακτικὰ, οἶον αἶ, ἀντί τοῦ αἴτινες. αἶν, δυϊκόν. καὶ αἶς, ἀντί τοῦ αἴστισι. σημείωσαι τὸ Αἶ, ἀντί τοῦ φεῦ, ψιλούμενον. Ἡ ἄ-υ δίφθογγος ψιλοῦται. αὔξω. αὐδῶ. αὐτός. αὔριον. αὐτή. πλὴν τοῦ αὐτή, βαρύτονον, ὡς ἀπὸ τοῦ οὔτος. καὶ αὐτὸν, ἀντί τοῦ ἑαυτόν. Ἡ ἄ-ε δίφθογγος ψιλοῦται. οἶον, εἶδος. εἰκάζω. Εἶρω, τὸ πλέκω. εἶργω. εἶβω. Εἶρων, ὁ κόλαξ. εἶλη. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, εἰληθενοῦμαι. εἰλεός. εἰλικρίνεια. πλὴν τοῦ Εἶλως, ὁ δοῦλος. Εἰλωτεύω, τὸ δουλεύω. καὶ Εἰλωτεία, ἡ δουλεία. 214 εἰλίσσω. εἰλόμην, ἀπὸ κλίσεως. Εἰκῶν, ὁ πέμψας. εἶμαρ-μένη. Εἶμα, τὸ ἱμάτιον. καὶ Εἶμενος, ὁ ἐνδεδυμένος. εἶς, εἶνα, τὸν ἕνα. καὶ εἶο

ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. Εἶπετο, ἀπὸ κλί-σεως, ἀντὶ τοῦ ἠκολούθει. Εἶσεν, ἀντὶ τοῦ ἐκάθισε, καὶ ἔκτισεν. εἰστήκει. Εἶατο, ἀντὶ τοῦ ἐκάθηντο. καὶ Εἶαται, ἀντὶ τοῦ κάθηνται, ποιητικῶς. καὶ εἶως, ἀντὶ τοῦ ἕως. ταῦτα δὲ πάντα ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ ἰ ἐκτὸς τοῦ εἶς. σημείωσαι δὲ, ὅτι τὸ εἰρμός καὶ εἰρκτή, κᾶν τὸ μὲν, ἀπὸ τοῦ εἶρω, τὸ συμπλέκω, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ εἶργω, τὸ κωλύω, γίνονται, δασύνονται. ἐρρέθη γὰρ, ὡς αἱ παραγωγαὶ πολλάκις ἀμείβουσι τὰ πνεύματα. οἶον ἄμα, ἄμυδις. ἰδίω, ἰδρώς. ὁδός, ὀδυσεύς. οὕτως οὖν καὶ εἶρω, εἰρμός. καὶ εἶργω, εἰρκτή. Ἡ ἑ-υ δίφθογγος ψιλοῦται. εὐχή. Εὐλή, ἢ βδέλλα. εὐδία. εὐθύς. εὐθειᾶ. εὐτυχής. πλὴν τοῦ Εὔδω, τὸ καθεύδω. Εὔω, τὸ φωτίζω, καὶ φλογίζω. εὔρω, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, εὐρίσκω, εὔρεις, εὔρεμα, εὔρεσιλόγος. Εὔ, ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ, ἀπὸ τοῦ ἕο κατὰ κρᾶσιν Δωρικῶς τοῦ εο εἰς τὴν ευ δίφθογγον. ὡς τὸ ἐμέο, ἐμεῦ. καὶ σέο, σεῦ. καὶ Ὅμηρος, Τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὔ ἀκήδεσεν. Ἡ ὄ-ι δίφθογγος ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται. οἶκος. οἶστρος. Οἰδῶ, τὸ ἐξογκῶ. Οἶδμα, τὸ κῦμα. οἶδημα. Οἶγω, τὸ ἀνοίγω. Οἶνεὺς, κύριον. οἶνος. Οἶος, ὁ μόνος. Οἶμη, ἢ ὦδη. ὅθεν καὶ οἰμῶζω. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Οἶμος, ἢ ὁδός. Οἰμῶ, τὸ ὀρμῶ. Οἶος, ὁ ὁποῖος, καὶ Οἶος, ὁ δυνατός. εἶρηται ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι διὰ τὸ οἶ, ἀντὶ τοῦ αὐτῶ, ἀντωνυμίαν. καὶ οἶ, ἀντὶ ὄπου. καὶ οἶ, ἄρθρον προτακτικὸν πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ δασυνόμενον μόνον. βαρυνόμενον δὲ καὶ δασυνόμενον ὑποτακτικὸν γίνεται. Οἶς δὲ, τὸ πρόβατον, ψιλοῦται, ὡς ἀπὸ τοῦ οἶς γινόμενον κατὰ συναίρεσιν. τὸ οἰμῶζω δασυνόμενον εὔρον ἐν Σχεδευτοῦ † Μουζάλωνος, γράφον-τος οὕτως. Εὔ θ' οἰμωζόντων ὀδυνηρόν. τὸ Οἶμη, ἢ ὦδη, τινὲς δασύνουσιν, ἀπὸ τοῦ ἐν Οἶμοις, ὃ ἐστίν, ἐν ὁδοῖς, ψάλλεσθαι. καὶ ὁ πτωχοΠρόδρομος· Τέρπου θ' οἰμῶν τῶν καλῶν. τὸ δὲ οἰμῶζω ψιλοῦσιν ἐκ τοῦ οἶμοι. 215 Ἡ ὄ-υ δίφθογγος ψιλοῦται. οἶον Οὐδός, ἢ φλιά. Οὔθαρ, ὁ μαστός. οὐλή. οὐλόθριξ. Οὔρος, ὁ ἐπιτήδειος καὶ φορὸς ἄνεμος. καὶ Ὅμηρος, Τοῖσι δι' ἴκμενον οὔρον ἴει ἐκάεργος Ἀπόλλων. καὶ Οὐρήες, αἱ ἡμίονοι. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ οὔτος, οὔνεκα, οὔ, ἀντὶ τοῦ ὄπου. καὶ οὔ, ἀντὶ τοῦ οὔτινος. καὶ οὔς, ἀντὶ τοῦ οὔστινας, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν. Οὔς δὲ, τὸ ὠτίον. καὶ οὔ, τὸ ἀρνητικὸν μόριον, ψιλοῦται.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΡΩ.

1 Τὸ ρῶ πάσης λέξεως ἄρχον δασύνεται. οἶον ρώμη. ρωμύλος. ρίπτω. ρίζα. ρέω. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ῥά-ριον, πεδίων. καὶ ῥάρος, τὸ ἀμβλωθρίδιον βρέφος. Τὸ ρῶ ἐὰν δισσοὺν γένηται ἐν μέσῃ λέξει, τὸ μὲν πρῶτον ψιλοῦται, τὸ δὲ δεύτερον δασύνεται, οἶον ἐπίρρημα. ἄρρωστος. συρράπτω. καὶ τὰ λοιπά. ψιλοῦται δὲ τὸ μὲν πρῶτον, διότι οὐδέποτε συλλαβὴ Ἑλληνικῆς λέξεως εἰς δασὺ λήγει, τὸ δὲ δεύτερον δασύνεται, διότι φίλαρχός ἐστίν ἡ δασεῖς.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΟΡΩΝΙΔΟΣ.

1 Ἰστέον ὅτι ἡ κορωνίς, ὅτι οὐκ ἐν πάσαις τίθεται ταῖς κράσεσιν, ἀλλ' ὅτε ἐν ἀρμογῇ δύο λέξεων γένηται ἢ κρᾶσις. οἶον τὸ ἔργον, τοῦργον, τὸ ἔλαιον, τοῦλαιον, τὸ ἔπος, τοῦπος, καὶ ἐγῶ, κᾶγῶ. τὰ ἄλλα, τᾶλλα. καὶ τὰ ὅμοια. ὅτε δὲ μὴ ἐν ἀρμογῇ λέξεων δύο γίνηται ἢ κρᾶσις, οὐ τίθεται ἡ κορωνίς. οἶον νόος, νοῦς. πλόος, πλοῦς.